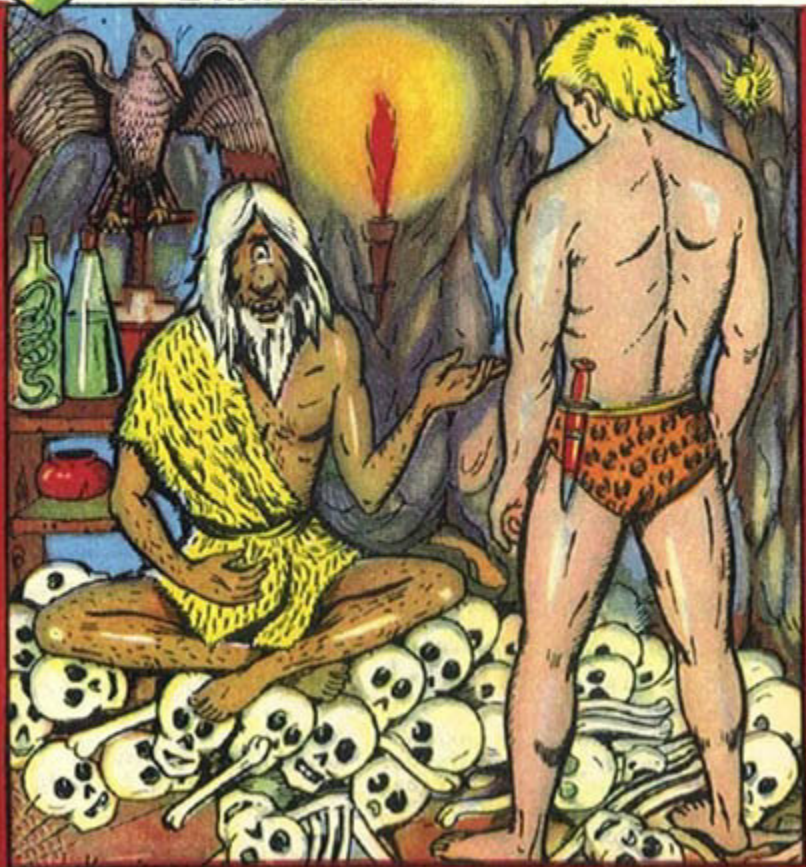

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
38

Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ-ΝΤΟΥ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Σάν μανιασμένος θρυκόλακας ό Ταρζάν τρέχει μέσα στή μπόρα . . . Καί σάν φοβερός δαίμονας χάνεται στό χαλασμό τής τραγικής αúτης νύχτας !

Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ-ΝΤΟΥ

ΕΝΑΣ ΑΝΔΡΑΣ ΚΛΑΙΕΙ

— Αúτός θά ξέρη νά μου πη!... Μονάχα απ' αúτόν θά μπορέσω νά μάθω!...

.....

Μαύρος σάν κατράμι ό σούρανός! Θεοσκοότεινη ή γη!... Φοβερή τροπική μπόρα έχει ξεσπάσει στή Ζούγκλα! Τρο-

Τοῦ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

μακτικοί κεραυνοί μαστιγώνουν αλύπητα τίς κορφές τῶν θεόρατων δέντρων!...

Ένας μισόγυμνος γιγαντώσωμος άνδρας κάθεται σέ κάποια πέτρα έξω από τό άνοιγμα μιás σπηλιάς. Δέχεται ατάραχος τήν άτέλειωτη νεροποντή στό κορμί του...

Στὰ χέρια κρατάει ἕνα
μπουκάλι μὲ δυνατό ποτό...
Τὸ σηκώνει κάθε τόσο καὶ θυ-
ζαίνει μὲ λαχτάρια τὸ στόμιό
του.

Εἶναι φανερό πὼς ἔχει κιθ-
λας μεθύσει... Τὰ μάτια. του
εἶναι θολά... Κι' ἂν τὸν προ-
εἶξη κανένας καλύτερα; θά
δῇ πὼς κλαίει... Ὅμως τὸ
νερο τῆς θροχῆς σαρώνει ἀ-
μέσως τὰ δάκρυά του...

Καὶ νά: Τὸ πονεμένο του
πρόσωπο φωτίζεται ξαφνικά.
Τὰ σκοτεινά μάτια του λά-
μπουν παράξενα!

Σχεδὸν ἀμέσως πετιέται
ὀρθός! Κτυπάει μὲ λύσσα κά-
τω τὴ μπουκάλια. Τὴν κάνει
χίλια κομμάτια.

Ἀπὸ μεθυσμένος πού φαι-
νόταν πρὶν, τώρα μοιάζει μὲ
τρελλό! Καὶ μουγγρίζει ἀ-
πίστια τὰ λόγια πού ἀκούσα-
με πρὶν λίγες στιγμές:

— Αὐτὸς θά ξέρη νὰ μοῦ
πῇ! Μονάχα ἀπ' αὐτὸν θά
μπορέσω νὰ μάθω!

.....

Ἡ γιγαντοσώμη ἀνδρική
σιλουέττα ξεκινάει τώρα.
Παίρνει τρικλίζοντας τὸ θρό-
νο πρὸς τὸ θορόν.

Σὰν μανιασμένος βρυκόλα-
κας τρέχει μέσα στὴν πόρτα
καὶ στὸ χαλασμένο πού γίνε-
ται... Καὶ σὰν δαίμονας τῆς
Κολάσεως χάνεται στὰ φοβε-
ρὰ σκοτάδι τῆς τραγικῆς αὐ-
τῆς νύκτας!...

Κάθε τόσο κτυπιέται πάνω
σὲ κορμούς γιγαντιαίων δέν-
δρων... Σκουντάφτει πάνω

σὲ μικρὲς καὶ μεγάλες πέ-
τρες... Βουτιέται σὲ λάκκους
μὲ νερά τῆς θροχῆς...

Ὅμως δὲν σταματάει. Προ-
χωρεῖ σὰ νὰ μὴ συμβαίνει τί-
ποτα γύρω του...

Τέλος, φθάνει σ' ἕνα μικρὸ
ξέφωτο. Στὶς λάμπειες τῶν
κεραυνῶν κάτι φαίνεται, ν'
ἀναζητή...

Καὶ δὲν ἀργεῖ νὰ τὸ ἀνα-
καλύψῃ:

Εἶναι μιὰ μεγάλη πλατεία
πέτρα κάτω στὸ λαοπωμένο
χώμα...

Τὴν παραμερίζει, θάζον-
τας σ' ἐνέργεια τὴν ὑπεράν-
θρωπη δύναμή του...

Κάτω ἀπὸ αὐτὴν βρίσκεται
ἕνα, ὄχι εὐρύχωρο, στρογγυ-
λὸ ἀνοιγμα τῆς γῆς... Χωμα-
τένια σκαλοπάτια ξεκινᾶνε ἀ-
πὸ τὰ χεῖλια τοῦ καὶ προχω-
ροῦν πρὸς τὸ θάθος...

Ἡ σιλουέττα τοῦ μεθυσμέ-
νου ἀνδρα, ἀρχίζει νὰ κατε-
βαίνει... Ὅμως ἀπὸ στιγμή
σὲ στιγμή κινδυνεύει νὰ πα-
ραπατήσῃ. Νὰ ὑκρεμοῦται κι-
στῇ...

Τὰ σκαλοπάτια εἶναι ἀμέ-
τρητα. Περνάει ἀρκετὰ ὦμα
ὥσπου νὰ φθάσῃ κάτω...

Ποῦ νὰ βρίσκεται ἄραγε;

ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ

ΤΑ ΞΕΡΕΙ ΟΛΑ!

Εἶναι μιὰ μεγάλη ὑπόγεια
αἶθουσα. Μιὰ εὐρύχωρη κα-
ταπακτὴ πού μυρίζει μοῦχλα
καὶ σάπια...

Μιὰ μονάχα ματιά νὰ ρίξῃ
κανεὶς στὸ ἐσωτερικὸ τῆς

νοιώθει τὸ σῆμα του νὰ παγώνει. Κρύος ἰδρώτας νὰ λουζῇ τὸ κορμὶ του!...

Φρίκη καὶ τρόμος σκορπίζουν τ' ἀμέτρητα κρανία καὶ τ' ἀνθρώπινα κόκκαλα πρὶν εἶναι στρωμένο τὸ ἀπαίσιο αὐτὸ μπουντρούμι!...

Ταυτόχρονα ἓνα παιδαῖο πρᾶσινο φῶς ἔρχεται ἀπὸ κίχ-ποιά γωνιά... Κι' ἀπὸ τὸ ἴδιο σημεῖο ἀκούγεται τώρα μιὰ βραχνή κι' ὑπόκωφη φωνή:

— Ἐσὺ ἐδῶ; Ἰ Πῶς κατὰ-φέρες νὰ φτάσης στὸν «Κάτω Κόσμο» μου;

Ὁ γιγαντοσωμος ἔπι-σκέ-πτης, ποὺ τὸ μεθῆσι ἔχει μὲ μιᾶς φύγει ἀπὸ πάνω του, ἀποκρίνεται:

— Παντοδύναμε Νάχρα — Ντοῦ!... Ἦρθα σὰν φίλος ἐ-δῶ... Θέλω νὰ σοῦ ζητήσω μιὰ μεγάλη χάρι...

Ὁ μονόφθαλμος Μάγος ση-κώνεται ἀπὸ τὴ γωνιά πού καθόταν σταυροπόδι καὶ προ-χωρεῖ ἀργά... Φθάνει μισο-στὰ στὸν Ἄγνωστο. Τὸν κιτ-τάζει παράξενα μὲ τὸ φοβερὸ πρᾶσινο μάτι του... Σὰ νὰ προσπαθῇ νὰ διαβάσῃ τὴ σκέ-

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας φθάνει κάτω δαθεία στὸ ὑπό-γειο ἀντρο τοῦ μονόφθαλμου μάγου Νάχρα-Ντοῦ. Ὑπο-κλίνεται μὲ σεβασμὸ καὶ τὸν παρακαλᾷ:

ψι του.

‘Ο ξένος αρχίζει νά τοῦ ἐξηγή :

— ‘Ηρθα νά σέ παρακαλέσω νά...

‘Ο τερατόμορφος Μάγος τόν διακόπτει :

— Ξέρω γιατί ἤρθες ἔδω! Μὴν κουράζεσαι νά μιλάς...

‘Ο Νάχρα—Ντοῦ τὰ ξέρει ὅλα!

Καί μουρμουρίζει μὲ θεοβαιοσύνη :

— ‘Η συντρόφισσα κι’ ὁ γιός σου ἔχουν ἐξαφανιστῇ!..

— Ναι, ψιθυρίζει κατάπληκτος ὁ γιγαντόσωμος ἐπισκέπτης, ποῦ δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν Ταρζάν.

‘Ο μονόφθαλμος Μάγος συνεχίζει :

— ‘Ολόκληρη τῇ Ζούγκλα ἔκανες ἀνω-κάτω γιὰ νά τοὺς θρῆς... ‘Ομῶς τίποτα δὲν μπόρεσες νά κάνης...

— Ναι...

— Θέλεις λοιπὸν νά μάθης ποῖος ἄρπαξε τῇ Τζέιν καὶ τὸν Μπέιμπυ;

— Ναι...

— Περίμενε. Σὲ λίγες στιγμὲς θά ξέρης αὐτὸ ποῦ ζητᾷς...

‘Ο ἀπαίσιος Νάχρα—Ντοῦ σηκώνει τώρα ψηλὰ τὰ σκελετωμένα χέρια του... Τὰ λυκοτόμαρα ποῦ σκεπάζουν τὸ κορμὶ του, μυρίζουν ἀπαίσια.

Γιὰ λίγες στιγμὲς μένει ἀκίνητος, σὰ νά προσεύχεται στοὺς κακοὺς θεοὺς του. Ψιθυρίζει λόγια ἀκατάληπτα...

Τέλος κατεβάζει τὰ χέρια καὶ πληροφορεῖ τὸν ‘Αρχοντα

τῆς Ζούγκλας :

— Τῇ συντρόφισσα καὶ τὸ γιό σου τοὺς ἔχει ἀρπάξει ὁ Γκαούρι! Τῇ Τζέιν θά τὴν κάνει γυναῖκα του. Τὸν Μπέιμπυ θά τὸν σκοτώσῃ! Θέλει νά θγάλλῃ, πρῶτα, ἀπὸ τῇ μέσῃ τὸν διάδοχό σου... ‘Υστερα θά δολοφονήσῃ κι’ ἐσένα!...

‘Ο Ταρζάν τρίζει μὲ λύσσα τὰ κάτασπρά δόντια του:

— Πέσ’ μου, λοιπὸν, ποὺ τοὺς ἔχει κρύψει; Ποῦ θρίσκονται ἡ γυναῖκα μου καὶ τὸ παιδί μου;

‘Ο Νάχρα—Ντοῦ χαμογελάει σατανικά :

— Αὐτὸ δὲν ἔχω δικαίωμα νά σοῦ τὸ πῶ... Πῆγανε νά θρῆς τὸν Γκαούρ. ‘Αν τοῦ σφίξης λίγο τὸ λαιμό, θά σοῦ τὸ πῇ ἐκεῖνος!...

‘Ο ‘Αρχοντας τῆς Ζούγκλας γυρίζει τῇ ράχι του στὸν τερατόμορφο Μάγο. Καὶ μουγρίζοντας σάν πληγωμένο θηριό, ἀρχίζει ν’ ἀνεβαίνει τ’ ἀμέτρητα χωματένια σκαλοπάτια τοῦ ὑπόγειου εἰς ‘Αντροῦ τῆς Φρίκης...

Τέλος, φθάνει ἐπάνω. Ξανατραβάει τῇ μεγάλῃ πλατεῖᾳ πέτρα καὶ σκεπάζει τὸ ἀνοιγμὰ τῆς καταπακτῆς.

‘Εξω, ἡ τροπικὴ πόρτα συνεχίζεται σὲ ὅλο τὸ τρομακτικὸ μεγαλεῖο τῆς! Οἱ φοβεροὶ κεραυνοὶ συνταράζουν γῆ καὶ οὐρανὸ!

‘Ο Ταρζάν στέκει γιὰ λίγες στιγμὲς συλλογισμένος κι’ ἀναποφάσιτος. Τὰ σκοτεινὰ γαλάζια μάτια του εἶναι καρφωμένα πρὸς τὴν ἀνατολὴν. ‘Ε-

κεί πού βρίσκεται τὸ θεόρατο πέτρινο θουνό.

Σὲ μιὰ στιγμή μουγγρίζει μέσ' ἀπὸ τὰ σφιγμένα δόντια του :

— Σκύλε Γκαούρι!... Ἦρθε ἡ ὥρα νὰ τελειώνω πιά μαζί σου!... Τὸ πρῶτ' θὰ λογαριαστούμε μιὰ γιὰ πάντα! Πρέπει νὰ πεθάνης!...

Καὶ ξεκινάει πάλι. Παίρνει τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ γιὰ τὴ μακρινὴ σπηλιά του. Σὲ λίγο ἔχει χάσῃ στὸ σκοτάδι καὶ στὸ χαλασμό τῆς φοβερῆς νύκτας!...

Κάτω, στὴ θαθεῖα κι' ἀπαίσι' καταπακτὴ, ὁ μονόφθαλμος Μάγος χαμογελάει σατανικά :

— Πρέπει νὰ τοὺς θάλω νὰ χτυπηθοῦνε, μουρμουρίζει μονολογώντας. Μονάχα ἂν σπαράξῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, θὰ ἡσυχάσω ἀπὸ αὐτοὺς!...

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ

Ὁ Ταρζάν ξαναγυρίζει νάποτε στὴ σπηλιά του. Καὶ ξανακάθεται στὴν πέτρα πού βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὸ ἀνοιγμά της.

Ἡ τροπικὴ μπόρα ἐξακολουθεῖ νὰ κτυπᾷ ἀλύπητα τὸ ταλαιπωρημένο κορμί του. Ὁμως καμμιά σημασία δὲν δίνει. Τὸ θαρὺ πιστὸ κι' ὁ ἀγrios θυμὸς ἔχουν κάνει τὸ αἷμα του νὰ κοχλάξῃ μέσα στὶς φλέβες...

Ξαφνικὰ καὶ μέσα στὸ πανδαიმόνιο τοῦ μανιασμένου οὐ-

ρανοῦ, ἕναν παράξενο θόρυβο ξεχωρίζουν τ' αὐτιά του. Κάτι σὰν ἀνασάλεμα κλαδιῶν. Σὰν ἀνθρώπινο πέρασμα...

Ὁ Ταρζάν γυρίζει ἀήσυχος τὸ κεφάλι του. Βάζει μὰτι κι' αὐτὶ νὰ παρακολουθήσῃ...

Καὶ νά: Δὲν περνᾶνε λίγες στιγμὲς κι' ἀπὸ τὴν ἀντικρινὴ πυκνὴ θλάσθησι, μιὰ γιγαντώσων μαύρη σιλουέττα παρρυσιάζεται.

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας πετάγεται ὀρθός. Τραβάει μὲ θιάσι τὸ μαχαίρι του καὶ ρωτᾷ ἀγρία :

— Ποιὸς εἶναι;

Ἡ μαύρη σκιά δὲν ἀποκρίνεται. Μόνο συνεχίζει νὰ πλησιάζῃ ἀργὰ πρὸς τὸ μέρος του...

Ὁ Ταρζάν νοιώθει τὸ αἷμα πού κόχλαζε πρὶν λίγο, νὰ παγώνῃ τῶρα στὶς φλέβες του...

Ταυτόχρονα τρομακτικὸς κεραυνὸς πέφτει κάπου ἐκεῖ κοντά.

Γιὰ λίγες στιγμὲς ἡ νύκτα γίνεται μέρα!...

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας προφταίνει νὰ φωτογραφίση μὲ τὴ γρήγορη ματιά του τὴ μαύρη σκιά:

Εἶναι ἕνας γιγαντώσωνος ἀνθρώπος! Ὁλόκληρο τὸ κορμί του εἶναι σκέπασμένο μὲ τομάρι μαύρης ἀρκούδας. Στὸ κεφάλι φοράει μιὰ κουκούλα ἀπὸ τὴν ἴδια προθιά... Δυὸ στοργυλὲς τρύπες στὸ μπροστινὸ μέρος τῆς κουκούλας αὐτῆς τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ βλέ-

πη.

Ο μυστηριώδης και τρομακτικός έπισκέπτης, έχει στο μεταξύ ζυγώσει κοντά...

Ο Ταρζάν ξαναφωνάζει πιό άγρια και δυνατά. Όμως η ορίκη που δοκιμάζει κάνει τη φωνή του θραχνή:

— Ποιός; Ποιός είσαι λοιπόν;

Ο "Άγνωστος και πάλι δέν αποκρίνεται. Συνεχίζει νά προχωρή κατά πάνω του!...

Ο λευκός γίγαντας δέν είναι δυνατόν νά ζήση περισσότερο σ' αὐτή τήν έμφιβολία. "Άνθρωπος είναι, ή Στοιχειό;

Και μ' ένα ξαφνικό πιοημα πέφτει πάνω στόν γιγαντόσωμο έπισκέπτη. Μέ τό φονικό μαχαίρι του ζητάει νά τοῦ σπαράξει τά στήθια!...

Ο άγνωστος, μέ τό τομάρι τής άρκούδας, ούτε ξαφνιάζεται, ούτε ταραζεται!... Κι' ο Ταρζάν γρήγορα νοιώθει όχι μόνο πώς είναι ζωντανός άνθρωπος, μά και άφάνταστα δυνατός!... Αφού μέ μιά γρήγορη κίνησι του άρπάζει τό δεξι χέρι και τοῦ τό καθηλώνει ακίνητο...

Ο "Άρχοντας τής Ζούγκλας κάνει νά πιάση τό μαχαίρι μέ τό άριστερό του χέρι.

Δέν προφταίνει όμως!...

Ο άγνωστος τοῦ δίνει μιά τρομακτική γροθιά στό κεφάλι!... Κι' ο Ταρζάν, θγάζοντας ένα πόνεμένο θογγητό, σωριάζεται κάτω σάν άψυχο κοσφάρι!...

Ο "Άρκουδάνθρωπος ακούβει κάτω, τόν σηκώνει στά

τεράστια τριχωτά μπράτσα του και άπομακρύνεται θιαστικός...

Προχωρεί άρκετά έτοι κάτω από τή μπόρα και τή νερόποντή...

Τέλος, φθάνει και σταματάει μπροστά στό χορταριασμένο άνοιγμα μιάς ρυφής σπηλιάς. Παραμερίζει τά πυκνά χαμόκλαδα και τόν περνάει μέσα...

Τόν αφήνει μέ προσοχή κάτω και ξαναθαίνει θιαστικός έξω.

Σέ λίγο ξαναγυρίζει μ' ένα χοντρό χορτόσχοινο. Τοῦ δένει γέρα τά χέρια και τά πόδια...

Ύστερα, άρχίζει νά τόν κτυπάη στό πρόσωπο, πιασίζοντας νά τόν συνεφέρη...

Όταν ο Ταρζάν άνοιγν τά μάτια του νοιώθει πώς είναι δεμένος. Και κυττάζοντας μεφρική στό σκοτάδι γύρω του, ξεχωρίζει τή γνώριμη μαίρη οйлуетта του άγνωστου.

— Ποιός είσαι, κακούργε; μουγγρίζει. Τι ζητάς, λοιπόν, από μένα;

Ο μυστηριώδης άνθρωπος και γιά τρίτη φορά δέν άποκρίνεται.

Παθατάει ξανά τό θῦμα του και θαίνει από τή σπηλιά.

Ύστερα, σπρώχνοντας μιά τεράστια πέτρα, κλείνει τό χορταριασμένο άνοιγμα της.

Και μένει γιά λίγο άκίνητος εκεί, σάν κάτι σόβαρό νά συλλογιέται.

Τέλος, ξεκινάει άργά... Η τρομακτική μαύρη σιλουέττα

Ὁ Ταρζάν δὲν μπορεῖ νὰ ξεχωρίσῃ στὸ σκοτάδι τί εἶναι ἡ παράξενη αὐτὴ σκιά. Καί ρωτᾷ ἀγρία :
— « Ποιὸς εἶσ' ἐσύ ; Μίλησε λοιπὸν : Ποιὸς εἶσαι ; »

του χάνεται γρήγορα πρὸ σκο-
τάδι καὶ στὸ χαλασμό τῆς
τραγικῆς νύκτας!...

Μέσ' ἀπὸ τὸ βάθος τῆς κλει-
στῆς σπηλιάς ἀντηχοῦν οἱ ἀ-
πέγνωσμένες κραυγές τοῦ ἑυ-
τυχισμένου Ταρζάν:

— Βοήθειααα! Βοήθειααα!

Ο «ΚΡΥΟΣ ΑΝΤΡΑΣ»

Καιρὸς εἶναι τώρα νὰ γυ-
ρίσουμε μιὰ ἡμέρα πρὶν τὴν
ιστορία μας. Τὴν προηγούμε-
νη δηλαδὴ τῆς νύκτας ποὺ δια-
δραματίστηκαν τὰ πρῶτα πάντα

γεγονότα.

Εἶναι πρῶτ'... Βρισκόμασ' ἐξω ἀπὸ τὴ σπηλιά τοῦ λευκοῦ γίγαντα Ταρζάν.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας μὲ τὸ τόξο καὶ τὴν σάιτες του ξεκινᾷ γιὰ τὸ καθημερινὸ κυνήγι του. Πρέπει νὰ ἐξασφα-
λίῃ τὴν τροφή τῆς ἡμέρας γιὰ τέσσερα στόματα, μαζὶ μὲ τὸ δικό του.

Ἡ σατανικὴ συντροφιστὴ του ἡ Τζέιν ἐξασκοῦται νὰ θρίσκει τὴν ξαπλωμένην στὸ ἐ-
σωτερικὸ τῆς σπηλιάς...

Ὁ Μπέμπου κι' ἡ Χουχού ε-

χουν ξυπνήσει και κουβεντιά-
ζουν έξω, σε μικρή απόσταση
από τη σπηλιά τους.

— Καλέ με ήγαπείς, χρυσό
μου; τόν ρωτάει μελιστάλα-
κτα ή κοντόχοντρη μαύρη πυ-
γμαία.

— Σ' αγαπώ! Μά πιο πο-
λύ αγαπώ τον Γκαούρ. Και
θέβαια και θεβαιότατα! Χί,
χί, χί!...

Η Χουχού κουνάει άπογοη-
τευμένη τó κεφάλι της:

— Πολύ κρύος άντρας εί-
σαι, γλύκα μου! Σάν παγω-
τό κασάται! Μά συγχωρείτε
κιόλας!

Και προσθέτει έτοιμη νά ξε-
σπάση σε λυγμούς:

— Μά δέν καταλαβαίνεις
λοιπόν;

— Τί νά καταλάβω;

— Πώς σέ ήγαπώ!... Ναι,
σέ ήγαπώ, που κακοχρονολά-
χης, χρυσό μου!...

Ο Μπέιμπυ «άγρόν άγορά-
ζε.» όπως λένε:

— Μά αγαπάς; τή ρωτάει.

— Ω, ναι! άναστενάζει ή
πυγμαία.

— Πολύ; τήν ξαναρωτάει.

— Μέχρι μούλιας!

— Και τί μέ νοιάζει έμένα;
τής κάνει άδιάφορα. 'Αγάπα-
με όσο θέλεις! Τί νά σου κά-
νω;

— Καλέ, νά μέ παντρευτής!
τού ψιθυρίζει γλυκά ή Χουχού.

Ο διάδοχος τού θρόνου τής
Ζαούγκλας ξεκαρδίζεται στά
γέλια:

— Χί, χί, χί!... Χί, χί, χί!...
Μωρέ άπαίτησι πού τήν έχεις,
τής κάνει.

— Γιατί, γλύκα μου;

— Γιατί κι' ή Μαμά μου μέ
αγαπάει, κι' όμως ποτέ δέν
μού ζήτησε νά τήν παντρευτώ!
Έκείνη τή στιγμή στο άνοι-
γμα τής σπηλιάς παρουσιάζε-
ται ή πανέμορφη ξανθεία
Τζέιν.

— Έ, παιδιά, τούς φωνάζει.
"Όμορφη μέρα είναι σήμερα!
Τι λέτε; κάνουμε κανένα περι-
πατο;

— Και θέβαια και θεβαιό-
τατα! ξεφωνίζει χαρούμενος ό
καλόκαρδος κι' άθώος Μπέι-
μπυ.

Σέ λίγο, κι' οι τρεις μαζί,
ξεκινάνε άργά.. Παίρνουν ό-
μως αντίθετη κατεύθυνσι από
αυτήν πού είχε άκολουθήσει ό
Ταρζάν θγαίνοντας στο κυ-
νήγι...

ΣΤΟ ΜΑΥΡΟ ΚΟΥΦΙΟ ΒΟΥΝΟ

Η Τζέιν κι' ή Χουχού, κα-
θώς προχωρούν, μαζεύουν πο-
λύχρωμα και μυρωμένα ξωτι-
κά άγιολούλουδα...

Ο γιός τού Ταρζάν — σάν
πιο πρακτικός και φονάς —
κόβει καρπούς και φρούτα. Τό
στόμα του είναι συνεχώς μπου-
κωμένο. "Όλο και μασσουλάει
σάν κατοίκα.

Η πυγμαία τόν κυττάζει μέ
περιφρόνησι:

— Καλέ, πώς περιδρομιά-
ζεις έτσι; Τόσο πειναλέος εί-
σαι πρίγκιψ; Μά συγχωρείτε
κιόλας!...

.....

Πολλές ὄρες προχωροῦν ἔ-
ται... Κάτω ἀπὸ τὸν καφτὸ
ἥλιο τῆς Ζούγκλας...

— Ὡσπου τέλος φθάνουν τυ-
χαῖα μπροστά σ' ἓνα μεγάλο
βουνὸ ἀπὸ μονοκόμματα μαύ-
ρη πέτρα!

— Ἡ Χουχού κάτι θυμᾶται κι'
ἐξηγεῖ στὴν κυρά της:

— Ξέρεις τί εἶν' αὐτό, κυρά
Μαντάμα μου;

— Βουλὸ...

— Μάλιστα. Ὅμως εἶναι
βουνὸ κουφιοειδὲς ἀπὸ μέσα.
Σὰν φούρνος, μὲ συγχωρεῖτε
κιδλάς!

— Πῶς τὸ ξέρεις ἐσύ;

— Μοῦ τὸ εἶπε ὁ Ποκοπίκο...

Καὶ συνεχίζει:

— Κάτω, σὲ μιά βοθεῖα κα-
ταπακτὴ τοῦ παρόντος βουνοῦ,
ζῇ καὶ θαοιλεῖ ἓνας φοβε-
ρὸς ἀράπαρος ποὺ τὸν λένε
Γιαχάμπα (*). Τὸ ὄψογειο
παλάτι του εἶναι στρωμένο ὁ-
λόκληρο μὲ ἑκατομμύρια δια-
μάντια, τόσοσα μεγάλα! Μὲ
συγχωρεῖτε κιδλάς!... Τί λὲς
λοιπόν, κυρά Μαντάμα μου:
Νά μπῶ μέσα νά μαζέψω κα-
νένα τοουθαλάκι ἀπὸ δαῦτα;

— Τί νά τὰ κάνης; ρωτᾷει ἡ
Τζέιν χαμογελώντας.

— Καλὲς μπορεῖ νά τυγχάνω
ὠραία, μοιραία, τσαχπίνια, χα-
ριτωμένη, γόησσα καὶ μούρ-

λια. Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι θέβαια...

Ὅμως γιὰ νὰ παντρευθῶ, τῇ
σημερίᾳ ἡμέρα, δὲν φτάνουνε
τὰ κάλλη μου. Χρειάζεται καὶ
προίξ. Πολὺ προίξ! Καθότι
τοῦ λόγου μου δὲν πρόκειται
νὰ παντρευθῶ τὸν πρῶτον τυ-
χών! Σκοπεύω νὰ πάρω ἀπὸ
... πρίγκιψ καὶ ἄνω! Μὲ συγ-
χωρεῖτε κιδλάς!

Ἡ σατανικὴ Τζέιν ἔχει γεν-
ναία κι' ἀτρόμητη καρδιά. Ὅ-
μως τὰ πλούτη τῇ συγκινοῦν
πολύ! Τὸ δνείρο τῆς ζωῆς της
εἶναι νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν πα-
τρίδα της τὴν Ἀγγλία μὲ με-
γάλους θησαυροὺς. Ν' ἀγορά-
σῃ παλάτια, αὐτοκίνητα καὶ
θαλαμηγούς. Νά δίνη χοροὺς
καὶ δεξιώσεις. Νά καμαρώνῃ
σὰν πραγματικὴ βασιλισσα!

Γι' αὐτό, παρ' ὅλο πού μισεῖ
τὸν Ταρζάν, ἐξακολουθεῖ νὰ
μένῃ στὴ Ζούγκλα... Ἐχει
πάντα τὴν ἐλπίδα πῶς κάποτε
θ' ἀνακαλύψῃ κάποιον ἀτίμη-
το κρυμμένο θησαυρὸ!

Ἔτσι, πολὺ χαίρεται τώρα,
ἀκούγοντας αὐτὰ πού τῆς λέει
ἡ ἀνόητη πυγμαία.

— Φοβᾶμαι νὰ σὲ ἀφήσω
νὰ πᾶς μονάχη σου, τῆς κάνει.
Ἄν σοῦ τύχῃ κανένα κακὸ
πρέπει νὰ εἶσκάωμαι κι' ἐγὼ
κοντά σου Νά, σὲ σώσω!

Καὶ γυρίζοντας, ρωτᾷ τὸν
γιὸ τοῦ Ταρζάν:

— Ἐρχεσαι κι' ἐσύ, Μπέι-
μπυ;

— Καὶ θέβαια καὶ θεβαιό-
ταται! τῆς ἀποκρίνεται.

— Ἐμπρὸς λοιπόν, ξαναλέει
ἡ Τζέιν. Ἄς πᾶμε νὰ δοῦμε...
Μπορεῖ ὁ Γιαχάμπα νὰ λείπῃ.

(*) Διάβασε ἀπορατήτως
τὸ προηγούμενο τεύχος
«Γκαούρ — Ταρζάν» ἀρ. 37.
Μὲ τὸν τίτλο: «Ο ΓΟΡΙΑ-
ΛΑΝΘΡΩΠΟΣ Ν Τ Α -
Μ Π Ο Υ Χ».

Καί τότε θά μπορούσαμε εύκολα νά πάρουμε τὰ διαμάντια του.

Ἡ πυγμαία προχωρεῖ πρώτη. Ἀπό τῆς περιγραφῆς τοῦ Ποκοπικού, φαίνεται νά ξέρη καλά τὰ κατατόπια...

Ὁ διάδοχος τοῦ θρόνου τῆς Ζούγκλας ἀκολουθεῖ μασσουλῶντας καί μουρμουρίζοντας:

— Ἐγώ, τὸ μερτικό μου ἀπὸ τὰ διαμάντια, ξέρετε τί θά τὸ κάνω;

— Θά τό!... φᾶς; τὸν ρωτᾷ ἡ Χουχού.

— Ὅχι... Ἐγώ, τὸ μερτικό μου ἀπὸ τὰ διαμάντια, θά τὸ χαρίσω στὸν Γκαούρι! Καί βέβαια καί θεθαίότατα!...

ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΦΑΛΑΚΡΟΥ ΓΙΓΑΝΤΑ

Ἡ πυγμαία μὲ τὸ κωμικὸ πούλουζο στὸ κεφάλι, καταφέρνει, ψάχνοντας, ν' ἀνακαλύψῃ τὸ μικρὸ στρογγυλὸ ἀνοιγμα τοῦ κούφιου θουνοῦ. Ἔτσι, μπαίνουν κι' οἱ τρεῖς μέσα στὸν πρᾶστιο σκοτεινὸ θόλο... Προχωρῶντας ὑπερτα, φθάνουν στὴ μέση. Ἐκεῖ πού βρίσκεται τὸ στόμιο τῆς κατατακτῆς μὲ τ' ἀμέτρητα χωματένια σκαλοπάτια (*).

Σκύβουν τώρα πάνω ἀπὸ αὐτὸ καί ἀφουγγράζονται μὲ προσοχή. Ἀπόλυτη ἡσυχία βασιλεύει κάτω...

Ἡ Τζέιν κι' ἡ Χουχού ξεθαρρεύουν κι' ἀρχίζουν νά

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τῷχος.

κατεβαίνουν. Ὁ Μπέιμπυ δὲν τῆς ἀκολουθεῖ.

— Καλὲ φοβάσαι; τὸν ρωτᾷ σιγὰ ἡ πυγμαία.

— Καί βέβαια καί θεθαίότατα! τῆς ἀποκρίνεται.

Ἡ Χουχού τὸν κυττάζει μὲ οἶκτο:

— Καλὲ ἄντρας εἰς' ἐσὺ, γλύκα μου, ἦ... λαγὸς στιφάδο, πού λέει κι' ὁ Ποκοπικό. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Οἱ δυὸ γυναῖκες προχωροῦν καί τέλος καταφέρνουν νά φθάσουν κάτω. Στὴν ἀπέραιτη ὑπόγεια αἶθουσα τοῦ φοβεροῦ Γιαχάμπα. Τὴ στρωμένη μὲ τὰ μεγάλα, ἀμέτρητα καί ἀστραφτερά πολυτίμα διαμάντια!

Ὅμως ἀλλοίμονο!...

Ξαφνικά, θαρὺ ποδοβολητὸ ἀντηχεῖ. Καί ὁ γιγαντιαῖος φύλαρχος τῶν Μαύρων· Δαιμόνων παρουσιάζεται μπροστὰ τους.

Ἡ Τζέιν κι' ἡ Χουχού σηκώνουν ψηλά τὰ κεφάλια τους γιὰ ν' ἀντικρύσουν τὸ τερατόμορφο πρόσωπό του.

— Καλὲ, μούρλια εἶναι ὁ φαλακράκις! ψιθυρίζει σιγὰ ἡ πυγμαία. Σὰν κινηματογραφικὸς ἀστέρας! Ἴδιος ὁ Γιούλ Μπρουννερ. Μὲ συγχωρεῖ κιόλας.

Ὁ φοβερός καί ἀπαίσιος Γιαχάμπα κυττάζει τὴν πανέμορφη ξανθεῖα. Τζέιν καί καγχάζει:

— Χό, χό, χό!... Ἐσὺ, λοιπὸν εἶσαι ἡ γυναῖκα τοῦ πεντοβασιλιά τῆς Ζούγκλας; Χό, χό, χό!... Τώρα πόδipeses πὰ

χέρια μου θα καλοπεράσης!..

Όμως, η 'Αργόντισσα της Ζούγκλας καθόλου δεν δειλιάζει... Καί μ' ένα ξαφνικό και γρήγορο πήδημα που κάνει, καρφώνει με λύσσα το μαχαίρι της στα πλατειά τριχωτά στήθια του υπεργίγαντα.

Χαμένος κόπος! 'Ο Γιαχάμπα δέχεται άτάραχος και καγχάζοντας τη θανατερή για κάθε άλλον μαχαιριά! Τραβάει από τη λαβή το καρφωμένο στις σάρκες του μαχαίρι και το θγάζει. Χωρίς ούτε ή

παραμικρή γκριμάτσα πόνου να ζωγραφιστεί στο άπαλο πρόσωπό του.

Τέλος, σκουπίζει το ματωμένο μαχαίρι στο μπράτσο του και της το επιστρέφει:

-- Πάρ' το όμορφούλα μου, της λέει. Σου χρειάζεται για να καθαρίζεις κρεμμύδια!...

'Η Τζέιν αρπάζει από τα χέρια του το μαχαίρι της και κάνει να το βάλει στα πόδια να σωθεί... Έχει καταλάβει καλά πόσο άνημπορη είναι αυτή μπροστά σε αυτό το τεράστιο ανθρωπόμορφο κτή-

Η σατανική Τζέιν κάνει να καρφώσει το μαχαίρι της στα στήθια του μαύρου υπεργίγαντα. Όμως ο Γιαχάμπα αρπάζοντάς της το χέρι το στρίβει με δύναμη...

νος!

Όμως μ' ένα γρήγορο άπλωμα του άπέραντου χεριού του, ό Γιαχάμπα, προφθαίνει νά την άρπάξει από τό λαιμό. .

Ύστερα τή σωριάζει κάτω καί πάνω στό παχύ στρώμα τών διαμαντιών...

Τέλος, μ' ένα χοντρό χορτόχοινο, τής δένει γερά τά χέρια καί τά πόδια!

Ή Χουχού κάνει μέ τή σειρά της νά φύγη κι' εκείνη. Μά ό μαύρος Άρχιδαίμονας τήν άρπάζει στόν άέρα κι' αύτήν. Κι' έτοιμάζεται μ' ένα άλλο χορτόχοινο νά τή δέση.

Ή πυγμαία γονατίζει μπροστά στόν τρομακτικό γίγαντα καί τόν θερμοταρακαλάει μέ θουρκωμένα μάτια :

— Άμάν, Γιαχαμπάκο, Γιαχαμπακούλη μου! Μή μέ δένηδ, κούκλε μου, γιατί... γαρ-γαλιέμαι!

Όμως, ό τερατόμορφος όράτης κάνει αδιάφορος τή δουλειά του. Τή δένει χερσπάδα...

Ή Χουχού άφρίζει από τό κακό της:

— "Α, νά χαθής θλάνα! τοῦ φωνάζει. Μέ συγχωρείτε κι,δλας!

ΤΡΑΓΙΚΗ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΗ ΝΥΧΤΑ

Τό στρογγυλό άνοιγμα τής καταπακτής μέ τά χωματενια σκαλοπάτια, μεταφέρει τίς σωνές επάνω σάν μεγάφωνα... Κι' ό Μπέμπυ, πού βρίσκεται ψηλά, παρακούθει μέ τ' αυ-

τιά του δλα δσα λέγονται κάτω.

"Ετσι, άκούει σέ λίγο τή θαρειά καί άγρια φωνή τοῦ Γιαχάμπα, νά λήη στή θετή μητέρα :

— Θά στείλω αύριο έκατό από τούς Μαύρους Δαίμονές μου στή σπηλιά σας! Νά μου φέρουν έδω ζωντανό τόν Ταοζάν. Θέλω νά τόν κάψω ζωντανό μπροστά σου... Ύστερα θά φωνάξω τό Νάχρα— Ντού νά μās παντρέψη... Πρέπει νά γίνης δική μου σκλάβα, Γιατί έγώ είμαι ό άληθινός καί παντοδύναμος Άρχοντας τής Ζούγκλας.

Ή Χουχού πού τόν άκούει, δεμένη καθώς βρίσκεται κάτω, μουρμουρίζει :

— Μωρέ τύχη πού σοῦ τήν έχουν μερικές άσχημομοῦρες! Ύστερα ό Μπέμπυ, από ψηλά, τήν άκούει νά φωνάζη στό Γιαχάμπα:

— Έμένα δέν μέ γλέπεις, κύριε Τέτοιε μου; Καλέ, στραβομάρα έχετε σεις οι Άντρηδες! Μέ συγχωρείτε κι,δλας!

Ό γιός τοῦ Ταρζάν, πάνω από τό στρογγυλό άνοιγμα τής καταπακτής, δέν περιμένει ν' άκούση περισσότερα... .

Παρατάει τώρα τό πόστο πού κρυφάκουγε καί θγαίνει γρήγορα έξω από τό κόψιο πέτρινο βουνό... Παίρνει άμέσως κατεύθυνσι πρὸς τή δύσι καί τραβάει, τρέχοντας άλαφισσόμενος, γιά τή σπηλιά τους. Βιάζεται νά φθάση καί νά ελδοποιήση τόν πατέρα του. Νά ρθῇ νά σώση τίς δυό άμοιρες

γυναίκες πού κινδυνεύουν...

"Ομως άλλοίμονο! 'Ο Μπέι-μπυ — πού τόσο λίγο ξέρει τή Ζούγκλα — μπερδεύεται καί χάνει γρήγορα τά μονοπάτια της. Έτσι, ὠρες ἀτέλειωτες περιπλανιέται στήν ἀπέραντη κι' ἀγρία περιοχή!...

"Ωσπου θραυιάζει καί σύννεφα μαύρα καί πυχτά σάν κατράμι ἀρχίζουν νά σωριάζονται στόν οὐρανό τῆς Ζούγκλας...

Σέ λίγο θά ξεσπάσῃ ἡ τροπική μπόρα καί νεροποντή πού εἶδαμε στήν ἀρχή τῆς ἀληθινῆς αὐτῆς ἱστορίας μας...

Τό δυστυχιομένο καί ἀγαθό παιδί τρέμει τώρα ἀπό τό φόβο του... Καταλαθαίνει ποιά τύχη τόν περιμένει τή νύκτῃ. Κάποιο ἀπό τά πεινασμένα θηριά θά τόν μυριστηί. Καί θάρθῃ νά χορτάσῃ μέ τίς σάρκες καί τά κόκκαλά του!

— Τίποτα δέν θ' ἀπομείνῃ ἀπό μένα! συλλογιέται ὁ Μπέι-μπυ δακρυσμένος. Οὔτε τό... στυλό μου!

Νά δῶς! 'Ο παντοδύναμος θεός τῆς Ζούγκλας καί ὅλου τοῦ Κόσμου, δέν θέλει νά τόν ἀφήσῃ νά χαθῇ!...

Ξαφνικά, κι' ἐκεῖ πού προχωρεῖ στά στραβά, χωρίς νά ξέρῃ πού πηγαίνει, σηκώνει τυχαία τό κεφάλι: Καί κάτι μεγαλόπρεπο ἀντικρύζουν τά θουρκωμένα μάτια του!...

Εἶναι τό θεόδοτο καί περήφανο πέτρινο θουνό τοῦ θρυλικοῦ "Ελληνα γίγαντα!

'Ο Μπέιμπυ ἀρχίζει νά ξεφωνίξῃ σάν γουρουνόπουλο

πού τό σφάζουνε:

— Γκαούσουρ!... Βοήθεια Γκαούσουρ!...

"Ωσπου ἡ φωνή του, σκαρφάζωντας στά θράχια, φθάνει λαχανιασμένη κάποτε στή θεόρατη κορφή τοῦ θουνού.

Πρῶτος τήν ἀκούει ὁ φοβερός καί τρομερός Ποκοπικό:

— Ξέρεις, καπετάν Μαντράχαλε, ποῖος φωνασκεῖ; ρωτάει τόν Γκαούρ.

— "Οχι, μουρμουρίζει ἀνίσυχος ἐκεῖνος. Ποῖος εἶναι;

— "Ο... πανυψηλότατος διάδοχος τοῦ θρόνου τῆς Ζουγκλάς: 'Αμπλαούμπλας ὁ πρῶτος!

— 'Ο γιός τοῦ Ταρζάν; κἀνεί ὁ μελαψός γίγαντας καί πετιέται ὀρθός.

— Ναι, θρ' ἀδερφέ: ὁ... Ρολογосуτολογιαλάκας, μετὰ ἀσυγχωρήσεως!

'Ο Γκαούρ, παρατάει τήν Ταταμπού καί τό νῆνο καί τσακίζεται νά κατέβῃ τά τρομακτικά θράχια τοῦ θουνού του.

"Ετσι φθάνει κάτω, θρῖσκει τόν Μπέιμπυ, τόν ἀρπάζει μέ ἀγάπη στήν ἀγκαλιά του καί, γρήγορα πάλι, τόν ἀνεβάζει στή θεόρατη κορφή!...

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ

ΚΙΝΗΣΕΙΣ!

'Ο Γκαούρ καί ἡ Ταταμπού ρωτᾶνε τώρα τόν Μπέιμπυ μ' ἐνδιαφέρον. Θέλουν νά μάθουν πῶς βρέθηκε κάτω στό θουνό τους. Μήπως ἔπαθαν κανένα κακό ὁ Ταρζάν κι' ἡ Τζέιν;

'Ο γιός τοῦ "Αρχοντα τῆς

Ζούγκλας, τρέμοντας ακόμα από τη φοβερή λαχτάρα που είχε περάσει, τούς λέει τὰ κα-
θέκαστα: Καί ὅλα ὅσα ἄκουσε
νά λέγωνται κάτω στή θαθεῖα
καταπακτή τοῦ κούφιου θου-
νοῦ.

“Ὁμως, στό μεταξύ ἔχουν
ἀρχίσει νά πέφτουν οἱ πρῶτες
χοντρές ψυχάλες τῆς τρομακτι-
κῆς νεροποντῆς που θά ξεσπά-
σῃ σέ λίγο.

“Ὁ Ποκοπικό κυττάζει ἀνή-
συχος τόν χαμηλωμένο μαῦ-
ρον οὐρανό. Καί μουρμουρί-
ζει :

— Νά πάρῃ ὁ Διάβολος!...
Γιά νά μπορέσω τώρα νά σώ-
σω τῇ λουχού, πρέπει νά θῶ
ἔξω μ' αὐτόν τόν παλιόκαιρο!
Καί ὅχι τίποτ' ἄλλο, μόνο μὴ
σκουριάσῃ ἡ... ἀστραφτερὴ
χαϊζάρα μου!...

“Ὁ Γκαούρ τοὺς σιγουρεῦει
δλους μέσα στὴ πηλιά.

— “Εγὼ θά λείψω γιά λίγο,
τούς λέει.

“Ἡ Ταταμποῦ κι' ὁ Ποκοπί-
κό ἐπιμένουν νά τόν ἀκολου-
θήσουν... “Ὁμως ὁ μελαψὸς γί-
γαντας τοὺς ἐμποδίζει. Καί
φεύγει μονάχος...

Με θιάσι καί ἀφάνταστῃ ὀ-
γανία κατεβαίνει τὰ ὑπο-
κρυμνα θράχια. Φθάνει γρή-
γορα κάτω καί παίρνει ἀμέ-
σως, τρέχοντας, τὸ μονοπάτι
πού θά τόν θγάλῃ στό πέτρι-
νο θουνό τοῦ τρομεροῦ Για-
χάμπα...

Δέν ἔχει προφθάσει ὅμως νά
κάνῃ μερικά θήματα, ὅταν ἐυ-
φρηνικά σταματάει... Γιά λίγες
στιγμές μένει ἀκίνητος, σιλ-

λογισμένος καί ἀναποφάσι-
στος...

Τέλος, γυρίζει μπρὸς· πίσω.
Ψάχνει ἀνάμεσα στὰ πρῶτα
χαμηλά θράχια τοῦ θουνοῦ.
Εἶναι φανερό πὼς κάτι ζητάει
νά βρῇ ἐκεῖ...

Καί δέν ἄργεῖ ν' ἀνακαλύ-
ψῃ αὐτὸ ποῦ θέλει...

Τὸ ἀρπάζει ἀμέσως στὴ μα-
σχάλη του καί ξεκινάει πάλι
τρέχοντας...

“Ὁμως, τί παράξενο ἀλή-
θειαι!... Αὐτὴ τῇ φορᾷ δέν
παίρνει τὴν ἴδια κατεῦθυνσι
πού εἶχε ἀκολουθήσει πρὶν :
Δέν τραβάει δηλαδὴ πρὸς τὸ
κούφιο θουνό τοῦ τρομεροῦ
μαύρου Γιαχάμπα...

.....
Ψηλά στὴν κορφή καί ὤσα
στὴν πέτρινη σπηλιά, ἡ Γατα-
μποῦ φαίνεται νευρική καί ἀ-
νήσυχη...

“Ἐχει μετανοιάσει ποῦ ἄφη-
σε τόν ἀγαπημένο καί ἀγνό
σύντροφό της νά φύγῃ μο-
νάχος...

Εἶται, σὲ μιά στιγμὴ, σπινώ-
νεται: Κάνει νά θῇ ἔξω...

— Ποῦ πᾶς, κυρὰ Λουκού-
μω; ρωτάει ὁ Ποκοπικό.

— Πουθενά, τοῦ ἀποκρίνε-
ται, ἀδιάφορῃ τάχα. Θά ἐγὼ
νά ρίξω μιά ματιά στὸν και-
ρὸ... Φοβάμαι πὼς θά ξεσπά-
σῃ μεγάλη μπόρα!...

“Ὁ νᾶνος, ποῦ τρελαίνεται
γιά τέτοιες κοσμοχαλασίες,
σκαρώνει γρήγορα ἕνα στιχά-
κι του. Καί τὸ ἀπαγγέλλει μ'
ἐνθουσιασμό καί στόμφο:

« Ὁ συννεφώδης Οὐρανὸς
ἀρχίζει τὰ παιγνίδια !

*Βρέξε, Θεέ μου, κάστανα
καί χιόνισε καρύδια !»*

Μά η πανώρια μελαπλή 'Ελ-
ληνίδα είχε πη ψέματα 'πὸν
Ποκοπικό. Μόλις θυγῆκε 'ξέω
ἀπὸ τῆ σπηλιάς, δὲν ἔρριξε
καμμιὰ ματιὰ στὸν οὐρανό.
Μόνο ἄρχισε ἀμέσως νὰ κατ-
θαίνη γρήγορα τὰ θράχια...
Βιάζεται νὰ προλάβῃ τὸν
Γκαοῦρ. Νὰ μοιραστῇ μαζί
του τοὺς μεγάλους κινδύνους
ποὺ θάχῃ ἀπόψε ν' ἀντιμετω-
πίσῃ γιὰ νὰ κἀν τὸ καθήκον
τοῦ σάν «ἀνθρώπος» καὶ σάν
τίμιος φίλος!

Στὸ μεταξύ, ἡ θροχή, ἔχει
ἀρχίσει νὰ δυναμώνῃ. Ἡ ἀπό-
κριμα θράχια γλυστράνε πο-
λὸ ἐπικίνδυνα. Ἡ πανώρια
Ταταμποῦ λίγο νὰ παραπατή-
σῃ, θὰ γκρεμοστοακιστῇ 'πὸ
τρομακτικὸ θάραθρο!

Ὅμως κατεβαίνει πολὺ
προσεκτικά. Καὶ φθάνει κάτω
χωρὶς νὰ συμβῇ κανένα ἀπρό-
οπτο.

— Σίγουρα ὁ Γκαοῦρ θὰ
πῆρε τὸ μονοπάτι ποὺ θάγξει
στὸ κούφιο θουνό... Ἄν λοι-
πὸν τρέξω, θὰ τὸν φθάσω!

Ο ΠΟΚΟΠΙΚΟ ΕΝ ΔΡΑΣΕΙ

Ταυτόχρονα ὁ νῆνος πάνω
στὴ σπηλιά προσπαθεῖ νὰ μά-
θῃ στὸν Μπέιμπυ τοὺς τίτλους
του :

— Φοδερὸς καὶ τρομερὸς
Προκοπικό! Κυνηγὸς ἀγρίων
κούκλων! Γόης φιδιῶν καὶ

γυναικῶν! Προστάτης κουτῶν
καὶ ἀδυνάτων!... Ἄντρακλας
δυσθεόρατος! Καὶ διπλωμα-
τοῦχος σφάχτης τῆς Σχολῆς
Καλῶν Τεχνῶν!...

— Ξέχασες ὅμως κάτι, τοῦ
λέει ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν.

— Τί, Πανψηλότατε;

— Γιὰ τὰ στιχάκια ποὺ φτιά-
χνεις!...

— Ναι, μαρέ! κάνει ὁ νῆ-
νος! Δίκηο ἔχεις!

Καὶ προσθέτει ἀμέσως τὸν
ἕβδομο τίτλο του:

— Καὶ Ποιητὴς τῆς ὥρας!
'Ολέ!...

Ὅμως, ξαφνικά, θυμᾶται
τὴ συντρόφισσα τοῦ Ταρζάν
ποὺ εἶχε θυγῆ ἔξω...

— Ἔ, Ταταμποῦκα! φωνά-
ζει. Ἀκόμα κυττάξεις τὸν και-
ρό; Θὰ τόν... ματιάσῃς, θρὲ
παιδί μου!...

Μά καμμιὰ ἀπόκρισι δὲν
παίρνει.

— Τόσκασε, ἡ ἄτιμη, μουρ-
μουρίζει μὲ θυμό. Κί' ἐμένα
τὸν «Ποιητὴ τῆς ὥρας» μὲ ἄ-
φησε μπουκάλα!

Ἀμέσως πετιέται ὀρθός...

Ὁ Μπέιμπυ ξαπλωμένος κά-
τω, μασσοῦλάει κάτι, ἐνῶ
ταυτόχρονα κουρντίζει καὶ τὸ
ρολογάκι τοῦ χέριού του.

— Ἀλεθρουάρ μάγκα! τοῦ
φωνάζει ὁ νῆνος καὶ κάνει νὰ
θυγῇ ἀπὸ τὴ σπηλιά. Τοῦ λόγου
μου πάω νὰ κανονίσω τὸ Γκα-
χάμπα. Ἐγὼ μιά προαίσθησι
πὼς εἶναι... ἄσφαχτος, ὁ φου-
καράς!

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν θάζει
τὰ κλάματα :

— Κί' ἐγὼ θὰ μείνω μονα-

‘Ο τρελλός γοριλλανθρωπος Νταμ-νouch θερίζει αλύπητα με
τό ροπαλό του τους μαύρους δαίμονες του Γιαχαμπα.

χούλης μου; Μμ.. μμ.. μμ...
— Γιατί, κύρ ‘Υψηλότατε ;
Φοβάσαι;

Με πνιγμένους λυγμούς ο
Μπέιμπυ του άποκρίνεται:

— Καί... Καί θέ.. θέβαια
καί θεβαι...ότατα!...

Καί προσθέτει στον ίδιο
τόνο :

— Θέλω νάρθω κι’ εγώω!
Νά με πάρης μαζί σουουου!..

‘Ο Ποκοπίκο κουνάει θλιβε-
ρά την κεφάλι του :

— Τι νά σέ κάνω, ρε φου-
καριάρικο! Γιά νά μοῦ λές...
τί ώρα είναι;

‘Αμέσως όμως φαίνεται ν’
αλλάξη γνώμη.

— Το στυλό σου έχει μελά-
νι; τόν ρωτάει μ’ ενδιαφέρον.

— Καί θέβαια, καί..,

— Τότε σήκω!... Είσαι απα-
ραίτητος καί θά σέ πάρω!

— Δηλαδή, τί θά κάνω; ρω-
τάει ανήσυχος ο Μπέιμπυ.

— Θά καταγράψης · δους
σφάζω!... Καί στο τέλος θά
κάνης τή «σούμα».

— Γιατί;

— Θέλω νά ξέρω πόσες φυ-
χοῦλεις αναπαύω ημερησίως!..
Με αντιλήθειςου;

Και θγαίνοντας από τη σπηλιά, αρχίζουν νά κατεβαίνουν τά θράχια...

ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΜΑΥΡΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ

Ἡ μόρα δσο πάει καὶ δυναμώνει. Ὁ Μπέμπυ μὲ μεγάλη δυσκολία κατεβαίνει τὸ τρομακτικὸ θάραθρο. Ὁ Ποκοπίκο ὄλο καὶ τοῦ δίνει κουράγιο :

— Ἄν γλυστρήσης ἀπὸ δῶ πάνω, ἀδερφέ μου, κάηκες!... Τὸ ρολογάκι σου θὰ γίνη χί-

λια κομμάτια!

Τέλος, φθάνουν κά πο τε στοὺς πρόποδες, θρεγμένοι μέ-
χρι τὰ κόκκαλα.

— Γιά κόττα με: μήπως ἔχω κοντύνει; ρωτᾷ ὁ νάνος.

— Ὁχι. Ὁ ἴδιος εἶσαι!

— Περύργο! μουρμουρίζει ὁ Ποκοπίκο. Ἔτσι ποὺ θράχηκα, ἔπρεπε νὰ εἶχα... «μπῆ»! Ἀμέσως, ἀρχίζει νὰ ψάχνη ἀνάμεσα στὰ πρῶτα χαμηλά θράχια τοῦ πέτρινου θουνού.

— Τί ζητᾷς; ρωτᾷ ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν.

Ὁ νάνος φυσάει καὶ ξε-

Ἡ μελισσταλακτιὴ Χουχού ριχνεὶ μιὰ ἐξεταστικὴ ματιά στὸ γιὸ τοῦ Ταρζάν :

— Πολὺ κρύος ἄντρας εἶδες. Ὑψηλότατε Πρίγκηψ!..

φυσσάει στεναχωρημένος:

— Νά πάρη ὁ διάβολος!... Κάπου ἐδῶ εἶχα κρύψει τὴ θρονιώδη κουμπούρα μου!... Μὰ δὲν τὴ βρῶκα! Σίγουρα κανέναν ἀπὸ τοὺς ἀραπάδες πού περῖνε ἀπ' ἐδῶ, θά μοῦ τὴν ἔχη πάρει.

— Δὲν θαρρεύσαι, τοῦ κάνει ὁ Μπεϊμπύ. Ἀφοῦ ἔχεις τὴ χατζάρα! Τὸ ἴδιο εἶναι...

— Τρομάρα στὰ μπατζάκια σου! τοῦ κάνει ὁ Ποκοπίκο. Μὲ τὴ χατζάρα μπορείς νὰ πυροβολήσης, θρὲ θλάκα;

Σὲ λίγο φεύγουν κι' αὐτοὶ παίρνοντας τὸ μοινοπάτι πού θὰ τοὺς βγάλῃ στοῦ κούφιου θουνό τοῦ τρομεροῦ μαύρου ὑπεργίαντα.

Ἄς ξαναγυρίσουμε ὁμῶς, ἐμεῖς πρῶτοι, στὴ θαθεῖά ὑπόγεια καταπακτὴ τοῦ Γιαχάμπα.

Ὁ θηριώδης φύλαρχος — ὅπως εἶδαμε — ἔδεσε μὲ γερά χορτόσχοινα τὴ Τζέιν καὶ τὴ Χουχού...

Ἀμέσως τὶς παρατάει κάτω καὶ ἀνεβαίνοντας τὰ χωματένια σκαλοπάτια, θγαίνει ψηλά στὸν τεράστιο θόλο τοῦ κούφιου θουνό του.

Γύρω - γύρω ὑπάρχουν ἀμέτρητες φυσικὲς σπηλιές. Καὶ μέσα σὲ αὐτὲς ζοῦνε οἱ «Μαῦροι Δαίμονες» τοῦ ἀπαίσιου Γιαχάμπα.

Ὁ γιγαντιαῖος Ἀρχηγὸς τοὺς βγάζει τώρα μιά δυνατὴ καὶ ἀπαίσια κραυγή!

Ἀπὸ κάθε ἀνοιγμά σπηλιάς ξετρυπάνουν ἀμέσως μπουλούκια ἀγριοὶ κανίβαλοι...

Καὶ τρέχοντας μαζεύονται ὅλοι γύρω του.

Ὁ Γιαχάμπα διατάζει τώρα:

— Ἐτοιμασθῆτε!... Πρέπει πρὶν ξημερώσει, νὰ ἔχετε φύγῃ... Θὰ πάτε στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν, θέλω νὰ μοῦ τὸν φέρετε ἐδῶ ζωντανόν!

Οἱ «Μαῦροι Δαίμονες» ἀλάλζουν μὲ ἀγρία χαρά, καὶ ξαναγυρίζοντας οἱ σπηλιές, παίρνουν τὶς ἀσπίδες, τὰ τόξα καὶ τὶς σάιτες τοὺς.

Τέλος, φεύγουν κατενθουασμένοι. Γιατὶ θ' ἀφήσουν, ἐπὶ τέλους, τὸ ἀτέλειωτο σκοτάδι τοῦ κούφιου θουνό τοὺς. Καὶ θὰ βγοῦν γιὰ λίγο ἔξω: στοῦ λαμπεροῦ ἡλίου τῆς Ζούγκλας καὶ στοῦ καθαροῦ ἀέρος τῆς...

Δὲν ξέρουν οἱ ἄμοιροι πὼς εἶναι νύκτα ἀκόμα...

Ὁ τρομερὸς Γιαχάμπα τοὺς παρακολουθεῖ γιὰ λίγο χαμογελώντας. Ὡσπου θγαίνουν ὅλοι ἀπὸ τὸ ἀνοιγμά τοῦ τεράστιου πέτρινου θόλου... Ὑστερα, κατεβαίνει τὰ χωματένια σκαλοπάτια καὶ φθάνει πάλι στὴ θαθεῖα καταπακτὴ του.

ΒΟΗΘΕΙΑ!... ΒΟΗΘΕΙΑ!

Λίγο πρὶν φύγουν — ὅπως εἶδαμε — οἱ μαῦροὶ κανίβαλοι τοῦ Γιαχάμπα, ἡ πανωρία κι ἀτρόμητη Ταταμποῦ φθάνει ἀλαφιασμένη στοῦ μαύρου κούφιου θουνό... Εἶναι νύκτα ἀκόμα ὅπως εἴπαμε...

Πλησιάζει στοῦ ἀνοιγμά τοῦ θόλου καὶ ἀφουγγράζεται. Ἀ

Καί νά : Έκεῖ που παλεύουν καί χτυπιώνται καί ὁ Γκαούρ καταφέρνει νά δαγκώσῃ μέ λύσσα τῇ μύτῃ τοῦ γιγαντιαίου μαύρου Γιαχάμπα :

πὸ τὸ ἐσωτερικὸ φθάνουν στ' αὐτιά της ἀγριεὲς φωνές κι ἀλαλαγμοί. Καταλαβαίνει πῶς μέσα γίνονται πολεμικὲς προετοιμασίες. Σίγουρα οἱ «Μαῦροι Δαίμονες» θά πρόκειται νά βγοῦν. Νά κάνουμε κάποιο φοδερὸ γιουρούσι!..

Σὲ λίγο φθάνουν ἐκεῖ-κι ὁ Ποκοπίκο μέ τὸν Μπέιμπυ.

— Μις Ταταμπού, τῆς λειοχαρούμενος ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν. Βρήκα κ' ἓναν ἄλλο ἀκέ μ' αὐτὸ τοῦ Ποκοπίκου.

— Τί τίτλο;

— Γιά τὰ στιχάκια ποῦ σκα

ρῶναι στὸ πλ καὶ φί. Χί, χί, χί!

Ὁ «ἄνθρωπος» τὸ ἐπιβεβαιώνει:

— Μάλιστα, καί... ποιητὴς τῆς ἑξέως! Ὁλέ!

Ὁμως δὲν προφθαίνει νά τελειώσῃ τὰ λόγια του κι ἀπ' τὸ κοῦφιο θροῦν ἀρχίζουσιν νά θγαίνουν τρέχοντας οἱ μαῦροι, κανίβαλοι τοῦ Γιαχάμπα.

Ἡ Ταταμπού τραβάει ἃ δυὸ παιδιὰ γιὰ νά παραμερίσουν καὶ νά κρυφθοῦν κάπου. Μὰ δὲν τὰ καταφέρνει.

Οἱ Μαῦροι Δαίμονες ποῦ τὸ μάτια τους εἶναι συνηθισμένο στὸ σκοτάδι — τοὺς ξεχωρί-

ζουν άμέσως. Καί τρέχουν μα νιασμένοι κατά πάνω τους.

Ή πανώρια Έλληνίδα φεύγει πρὸς τ' άρσπερά. Ὁ Πλοκόπις, σβέλτος σάν πίθηκος, σκαρφαλώνει στό πιό κοντινό δέντρο. Φθάνει γρήγορα στήν κορφή του καί ξεφωνίζει τρομοκρατημένος:

— Πιου καί σὰς έφαγα, Μαυροδαιμονάκηδεςεεεε!..

Τό ίδιο προσπαθεῖ νά κάνη καί ὁ Μπέμπυ. Μά ὁ Ξυμπίρος εἶναι παχύς, δυσκίνητος κι άδέξιος. Μόλις σκαρφαλώνει λίγο στόν κορμό τοῦ ίδιου δέντρου, γλυστράει καί γκρεμίζεται φωνάζοντας στό νῆνο.

— "Ελα Πικοπόκο! Βοήθησέ με ν' άνέβω κι' έγώ!

Οι άγριοι άραπάδες τὸν άκούνε καί τρέχουν τώρα πρὸς τὸ μέρος του...

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν καταλαβαίνει ποιά τύχη τὸν περιμένει καί τὸ βάζει στό πόδι σάν τρελλός.

Εὐτυχῶς πού το βαθὺ σκοτάδι καί ἡ φοβερὴ νεροποντὴ τὸν προστατεύουν. Καταφέρνει νά τοὺς ξεφύγῃ. Σὲ λίγες στιγμὲς ἔχει γίνῃ ὄφαντος!...

Οι καννίβαλοι βλέποντας ὥς δὲν κατάφεραν τίποτα, συνεχίζουν τὴν πορεία πού τοὺς ἔχει διατάξει ὁ γιγαντιῖος καί τρομακτικὸς Ἀρχηγός τους...

... ..

"Ετσι, φθάνουν κάποτε σὴ λακρυνὴ σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας... Καί φυ-

σικά τῇ θρίσκουν ἄδεια κ' έρημη...

Ὅπως εἶδαμε, ὁ γιγαντώσμιος καί μυστηριώδης άγνωστος με τὸ τομάρι τῆς άρκούδας, ἔχει κτυπήσει τὸν Ταρζάν στό κεφάλι. Ὑστερα τὸν μετέφερε άναλσθητο σὲ κάποια κρυφὴ σπηλιά. Ἐκεῖ τὸν ἔδεσε πρῶτα, μετὰ τὸν συνέφερε καί τέλος — χωρὶς λέξι νά θγάλη ἀπὸ τὸ στόμα του — τὸν παράτησε κ' έφυγε, κλείνοντας με μιὰ μεγάλη καί βαρειά πέτρα τὸ άνοιγμα τῆς σπηλιάς.

Οι άραπάδες τοῦ Γιαγάμπα δὲν ξέρουν τώρα τί νά κάνουν...

Στό μεταξύ ἔχει άρχίσει νά ξημερώνῃ καί ἡ τρομακτικὴ μπόρα καί νεροποντὴ, σιγά - σιγά, κοπάζουν...

Οι Μαῦροι Δαίμονες ψάχνουν, δῆμα πρὸς θῆμα, ὅλο κληρὴ τῇ γύρω περιοχῇ...

Καί νά:

Ξαφνικά φθάνουν στ' αὐτιά τους μακρινές άπεγνωσμένες φωνές:

— Βοήθεια!... Βοήθεια!

Ἀμέσως, καί ὅλοι μαζί, τρέχουν πρὸς τὴν κατεύθυνσι πού ἀκούγονται οἱ φωνές! Καί δὲν άργοῦν νά φθάσουν μπροστά στό κλεισμένο άνοιγμα τῆς κρυφῆς σπηλιάς.

Τραβᾶνε γρήγορα τῇ βαρειά πέτρα...

Στό φῶς τῆς αὐγῆς ἀντικρύζουν στό ἔσωτεριό της τὸν λευκὸ γίγαντα πού ψάχνουν νά θροῦν. Καί μαλιστα δεμένο χειροπόδαρά καί ἀνί-

κανον' αντίδραση...

“Ετοι, δυο από αυτούς, τον σηκώνουν στα χέρια. Και παίρνουν άργά το δρόμο του γιαι ομού. Οι άλλοι καπνίζαλοι τους ακολουθούν αλαλαζοντες από χαρά για το κατόρθωμά τους!...

Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ
ΔΑΜΑΖΕΤΑΙ

Όμως δὲν ἔχουν προφθάσει ν' ἀπομακρυνθοῦν πολὺ, ὅταν ξαφνικὰ τρομακτικὸ οὐρλαχτὸ ἀκούγεται μπροστὰ τοὺς.

— 'Ασούσουσου!... 'Αριαν-
σοσούσουσουσου!...

Και σε λίγες στιγμές, ο
τρελλός γοργυλλάνθρωπος φθά
νει τρέχοντας...

Ρίχνει μία πρώτη ματιά στον δεμένο Ταρζάν και τα θαυουλωμένα θολά μάτια του λάμπουν παράξενα..

Ο Νταμπούχ — όπως ξέρουμε — έχει χρυσή καρδιά. Αγαπάει φίλους κ' εχθρούς του. Φθάνει να μη βρίσκεται στην κρίσι της τρέλλας του.

Έτσι, θέλει τώρα να σώση
τόν λευκό γίγαντα...

Karl và: . . .

Με το τεράστιο και αχώρι-
στο ρόπαλό του χύνεται οάν
οίφουνας πάνω στους κανι-
θαλους του Γιαχάμπα!... Τά
κτυπήματά του είναι τρομα-
κτικά!... Πέντ' Ξξη από τούς
Μαύρους Δαίμονες σωριάζον-
ται άμέσως κάτω σφαδάζον-
τας και μουγγρίζοντας άπαλ-
σια!...

Οἱ δύο ἀραπάδες πού σηκώ-
νουν σὰ χέρια τους τὸν Ταρ-
ζάν, τὸν παρατάνε καὶ κά-

νουν να τὸ βάλουνε στὰ πόδια...

Ὅμως ὁ μανιασμένος γο-
ριλλάνθρωπος τοὺς προφθαί-
νει καὶ μὲ δυὸ φοβερὰ κτυπή-
ματα τοῦ ροπάλου του τοὺς
ξασπλώνει κάτω...

Ἀμέσως σκύβει γιὰ νὰ λύ-
ση τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγ-
κλας.

Οι άλλοι μαῦροι τοῦ Για-
χάμπα βλέποντας τὴ φορικτὴ
τύχη τῶν συντρόφων τους, πα-
θαίνουν πανικό! Σὰν τρελλοὶ
τρέχουν ἐδῶ κ' ἐκεῖ γιὰ νὰ
σώθουνε. Πρῶτὴ τους φορὰ
ἀντικρύζουν τὸν παράξενο αὐ-
τὸν καὶ γιγαντιαῖο κτηνάνθρω-
πο!

Ένας μόνο από τούς κανίβαλους — βαρειαύ τραυματισμένος κάτω — θέλει πρὶν ξεψυχήσει, νὰ ἐκδικηθῇ.

Ετσι, και κλονώντας απεγνωσμένες προσπάθειες, αναστηλώνεται κάπως. Ύστερα, τεντώνει άργα και με δυσκολία τὸ τόξο του και...

— B[www]...

Με αφάνταστη ταχύτητα ή
σαίτα σχίζει τον αέρα... και
καρφώνεται στη ράχι του τρελ
λού γοριλλάνθρωπου.

Ὁ ἐτοιμοθάνατος μαῦρος
 θγάζει οὐρλιαχτὸ ἀγρίας χα-
 ρας. Καὶ γέροντας ἀμέσως
 πρὸς τὰ πίσω, μένει νεκρός!

Ο Νταμπούχ καθόλου δεν ταράζεται από το κύπημα της σάιτας. Λές και τόν τσίμπησε κάποιο κουνούπι...

Φέρνει πίσω τὸ χέρι του, τραβάει καὶ ξερριζώνει τὸ θέλος μεσ' ἀπὸ τὴν σάρκα του

και το πετάει με περιφρόνησι πέρα... "Υστερα συνεχίζει να λύση τα γερά χορτόσχοινα που δένουν τόν Ταρζάν.

"Ομως άλλοιμονί... Δεν έχουν περάσει λίγες στιγμές και νοιώθει στο κεφάλι του μία ξαφνική ζάλη. Τα βλέφαρά του αρχίζουν να θαρραίνουν κι' ένα παράξενο μούδιασμα απλώνεται στο κορμί του ολόκληρο!... Κάτι σαν θάνατο τερή νάρκη!...

"Ετσι, και πριν ακόμα προφθάση να λύση τόν άμοιρο Ταρζάν, γέρνει κάτω λιπόθυμος!

"Η σάιτα που τόν είχε κτύπησει, ήταν βουτηγμένο σ' ένα δυνατό νάρκωτικό φάρμακι!

"Ο λευκός γίγαντας έχει χάσει πιά κάθε έλπιδα σωτηρίας. Βρίσκεται θεμένος χειροπόδαρα πλάι στον άνασθητο γοριλλάνθρωπο!... "Ακόμα κι' ένα άδύναμο τσακάλι θα μπορούσε να τόν κατασπαράξει!...

.....

Περνάνε έτσι πάνω από δυό ώρες...

Ξαφνικά, μία μεγαλώσωμη και πεινασμένη τίγρι φθάνει εκεί κοντά... Μυρίζεται τόν ανθρώπινο κρέας και ψάχνοντας με ρουθούνια και μάτια, αντικρύζει τόν Ταρζάν και τόν Νταμπούχ. Και ζυγώνει χαρούμενη για να χορτάση τήν πείνα της...

Ο... ΚΑΒΑΛΛΑΡΗΣ ΤΗΣ ΧΕΛΩΝΑΣ

Τρέχοντας και λαχανιασμένος φθάνει τώρα ό υπέροχος "Έλληνας Γκαούρ στούς πρόποδες τού μαύρου κούφιου βουνού. Και σταματάει μπροστά στο σκότεινό του άνοιγμα.

Δέν έχουν περάσει ούτε πέντε λεπτά από τή στιγμή που οι κανίβαλοι φύγαν τρέχοντας για τή σπηλιά τού Ταρζάν...

"Ο μελαψός γίγαντας μνει για λίγο συλλογισμένος και αναποφάσιτος. Σχεδιάζει πώς θα μη μέσο... Πώς θα κατέβη στην καταπακτή... Πώς θα κτυπήση τόν τρομερό Γιαχάμπα... Πώς θα μπορέση να σώση τή Τζέιν. Τήν πανέμορφη συντρόφισσά τού αγαπημένου «άδελφού» του.

Δέν μπορεί δέσβαια να φαντασθί πώς, πριν λίγο, θρίσκονταν εκεί ή Ταταμπού, ό Ποκοπίκο και ό Μπέιμπυ.

Τέλος, παίρνει τήν απόφασί του. Κάνει να περάση στο κούφιο έσωτερικό τού μαύρου βουνού...

"Ομως, τήν ίδια στιγμή από τά ψηλά κλαδιά κάποιου θεόρατου κοντινού δέντρου, φθάνει σ' αυτιά του μία άγέρωχη φωνή:

— Κουράγιο Μαντράχαλε και τούς φάγαμεεε!...

Τό πρόσωπο τού Γκαούρ φωτίζεται από χαρά.

— "Εεεε, Ποκοπίκο! τού φωνάζει. Τί κάνεις εκεί πάνω στήν κορφή;

"Ο νάνος αποκρίνεται οο-

θαρά :

— Περιμένω ν' ἀψηλώσῃ τὸ δέντρο, γιὰ νὰ φτάσω τὸ φεγγάρι!...

Καὶ κατεβαίνοντας γρήγορα, πηδάει σὲ λίγο κάτω, μπροστά στοὺς μελαψοὺς γίγαντες :

— Μὲ ὁδοστρωτήρα ἦρθες, μωρὲ Γκαουράκο; τὸν ρωτάει.

— Γιατί;

— Πολύ ἀργήσες, ἀδερφέ μου!... Καὶ καθυλάλησες σὲ χελώνα νάσουνα, πάλι, πὶδ γρήγορα θάφτανες ἐδῶ!... Ποῦ τριγυρίζεις λοιπὸν τόση ὥρα;

— Ὁ Γκαουρ ἀργεῖ λίγο νὰ τοῦ ἀποκριθῇ. Τέλος, μουρμουρίζει κομπιάζοντας :

— Κάτι μουτύχε στὸ δρόμο... Χασομέρησα λιγάκι... Ἡ Τασαμποῦ κι' ὁ Μπείμπυ μέιναν στὴ σπηλιά; ρωτάει.

— "Ὅχι! τοῦ κάνει ὁ νῆνος. "Ἡρθαμ' ἐδῶ ὅλοι... Μὰ πρὶν λίγο, ξεμπουκάρανε ἀπ' ἐκτὴ τὴν τρύπα οἱ τρομεροὶ Γκαχαμπάδες... Κι' ὁ καθένας μας τῶθαλε στὰ πόδια νὰ σωθῇ. "Ἐτσι τὸ λοιπὸν, γαθήκαμε σὺ νὰ μετᾶξυ μας. Μὲ ἀντιλήθεσαι;

— Ἀμέσως ὅμως κάτι θυμᾶται καὶ τὸν ρωτάει :

— Δὲν μοῦ λές, φίλε: τοῦ λόγου σου ἐτοίμησες ἀπ' τὰ κάτω θράχια τὴν κουμπούρα μου;

— "Ὅχι.

— Μυστήριον πρᾶμμα, ἀδερφέ μου! Λές νὰ μπροκολάκιασῃ;

— Ὁ Γκαουρ ἔχει ἄλλο τὸ

νοῦ τοῦ :

— Κατὰ ποῦ τράθηξαν οἱ μαῖυροι τοῦ Γιαχάμπα; ρωτάει.

— Κατὰ τὸ λημέρι τοῦ «Μεγαλειότατου».

— Ξαναγύρισαν;

— "Ὅχι ἀκόμα.

Καὶ ὁ μελαψὸς γίγαντας μουρμουρίζει ἀποφασιστικά :

— Ὁ Γιαχάμπα θὰ εἶναι μονάχος του τώρα. Θὰ πάω μῆσα νὰ χτυπηθῶ μαζί του!...

— Στὸ καλὸ κι' ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιό! τοῦ κάνει ὁ Ποκυπικό. Τοῦ λόγου μου θὰ μείνω ἔξωθεν. Καθότι ψοφᾶω γιὰ καθαρὸν ἀήρι!

— Ὁ Γκαουρ προχωρεῖ πρὸς τὴν εἰσοδὸ τοῦ κούφιου βουνοῦ.

— Παγαίνεις, τὸ λοιπὸν μέσα; τὸν ρωτάει ὁ Ποκυπικό.

— Ναι, τοῦ ἀποκρίνεται. Καὶ τοῦ ὑπόσχομαι νὰ σώσω τὴ Τζέιν!

— Ἐν τάξει! Ἀλλὰ μὴ διάζεσαι, ἀδερφέ μου! Σταμάτα νὰ σοῦ σκάσω ἕνα στιχάκι. Κι' ἀρχίζει ἀμέσως νὰ τοῦ τραγουδάει κοροϊδευτικά :

«Γκαουρ, Γκαουρ κἀνὰ μου,
ποῦ ποῖ βρε φίλογράμμεν;
Παράτω εἰς πυλινὰς
κὶ δὲα εἰς ἰόπο· χέσεις;
γιατί; θ· θὰ βγῇς ζωντανὸς
ἐμένα εὐ μέ...»

— Ὁ Γκαουρ, ποῦ νόμιζε πῶς δὲν ἀκουσε καλὰ τὴν τελευταία λέξη, τὸν ρωτάει χαμογελώντας :

— Τί; Τί νὰ σὲ κάνω, εἴπες;

— Ἐμένα νὰ μέ... δέσης!... Νὰ μὲ δέσης, εἶπαι! Μὰ στρα-

δομάρα στ' αὐτιά ἔχεις, μῶρ'
ἀδερφέ μου καὶ δὲν ἀκούς;

ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΠΑΚΤΗ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Κι' ὁ ἀτρόμητος Ἕλληνας
μπαίνει ἀποφασισμένος στὸ ἐ-
σωτερικὸ τοῦ κούφιου βουνοῦ.

Τὰ μάτια του συνηθίζουν,
σιγά-σιγά, στὸ σκοτάδι καὶ
προχωρώντας φθάνει στὴ μέ-
ση τοῦ τεράστιου θολωτοῦ
χώρου...

Ἐκεῖ βρίσκει τὸ στρογγυ-
λὸ ἀνοιγμα τῆς καταπακτῆς
καὶ σκύβοντας ἀφουγγράζε-
ται...

Ἀπὸ κάτω φθάνει στ' αὐ-
τιά του ἡ θραχνή κι' ἀγρία
φωνὴ τοῦ Γιαχάμπα πού λέει
στὴ Τζέιν:

— Σὲ λίγο οἱ ἀραπάδες
μου θὰ γυρίσουν. Καὶ θὰ μοῦ
φέρουν δεμένον τὸν Ταρζάν...
Ἄν δὲν δεχτῆς νὰ γίνης σκλά-
δα μου, θὰ τὸν κάψω ζωντα-
νό!...

Στ' αὐτιά τοῦ Γκαούρ φθά-
νει τώρα ἡ φωνὴ τῆς Τζέιν.
Τοῦ ἀποκρίνεται δυνατὰ καὶ
μὲ πείσμα. Σὰ νὰ θέλῃ νὰ ἐ-
ξαγριώσῃ περισσότερο τὸν
μαῦρο γίγαντα:

— Ὅχι!... Καὶ κάνε ὅ,τι
μπορεῖς! Ὁ ἄντρας μου εἶναι
πιο δυνατὸς ἀπὸ σένα! Ἄν
χτυπηθῇ μαζί του θὰ σέ σκο-
τώσῃ!... Ἀλλὰ φοβάσαι νὰ
σταθῇς μπροστά του!

Ταυτόχρονα σχεδὸν ἀκούγε-
ται καὶ ἡ φωνὴ τῆς Χουχού:

— Καλὲ ἀδিকা μαλλιὰς, ἡ
γλῶσσα σου, κυρά Μαντάμα
μου! Ὅσα κι' ἂν τοῦ λές,

δὲν θὰ καταφέρῃς νά.., χηρέ-
ψης! Ὁ Γιαχάμπα εἶναι κου-
φουλιακας! Δὲν σὲ ἀκούει!

Ὁ Γκαούρ πού βρίσκεται
πάνω στὸ ἀνοιγμα τῆς κατα-
πακτῆς, κατσουφιάζει. Καὶ
συλλογιέται μὲ ἀηδία:

— Ἡ Τζέιν ἔχει κακιὰ ψυ-
χή. Θέλει νὰ θάλῃ τὸν Για-
χάμπα νὰ σκοτώσῃ τὸν Ταρ-
ζάν.

Καὶ μουρμουρίζει:

— Καλὰ ἔκανα λοιπὸν ἐγώ,
πού...

Μὰ δὲν ἀποτελεῖώνει τὴ
φράση του...

Τέλος, κουνάει θλιθερά τὸ
κεφάλι καὶ προσθέτει:

— Ἄν δὲν ἦταν κάτω κι'
αὐτὴ ἡ δυστυχισμένη Χουχού,
θὰ ἔφευγα! Κι' ἄς ἔμενε ἡ
κακιὰ λευκὴ γυναίκα στὰ χέ-
ρια τοῦ τρομεροῦ καννίβα-
λου!

Ἔτσι, ἀρχίζει νὰ κατεβαί-
νῃ τὰ χωματένια σκαλοπάτια,
ὅπου φθάνει κάτω...

Στὸ δεξι χέρι σφίγγει μὲ
λύσσα τὸ τρομακτικὸ τοῦ ρό-
παλο.

Ὁ Γιαχάμπα βρίσκεται γυ-
ρισμένος, αὐτὴ τῇ στιγμῇ, καὶ
δὲν τὸν βλέπει. Κουφὸς καθὼς
εἶναι, οὔτε ἀκούει καὶ τὸ θό-
ρυβο πού κάνουν τὰ πόδια
του πάνω στ' ἀμέτρητα δια-
μάντια.

Ὁ Γκαούρ, μπορεῖ ἂν θέλῃ
τώρα, νὰ χτυπήσῃ μὲ τὸ ρόπα-
λό του τὸ κεφάλι τοῦ φοβεροῦ
γίγαντα. Καὶ νὰ τὸν σωριάσῃ
εὐκολὰ κάτω...

Ὅμως κι' ἄλλοτε τὸ ἔχου-
με πῆ: Ἐνῶς Ἕλληνας δὲν

κτυπάει τὸν ἀντίπαλό του πο-
τὲ ἀπὸ πίσω! Ποτὲ ὅπουλα
καὶ κρυφά!... Ξέρει μονάχα,
στῆθος μὲ στῆθος, νὰ παλεύη
καὶ νὰ νικήη!

Ἔτσι κάνει καὶ τώρα, τὸ ὁ-
πέροχο μελαψὸ παλικάρι!

Μὲ τὸ ρόπαλό του σκουν-
τάει τὸν Γιαχάμπα στὴ ράχι.

Ὁ φοβερὸς ἀρχικαννίβαλος
γυρίζει ἀπότομα κι' ἀντικρύ-
ζει τὸν Γκαούρ.

— Χό, χό, χό! καγχάζει.
Πάλι ἐσὺ μπροστά μου;!

Καὶ κάνει νὰ τὸν ἀρπάξη.

Ἡ Τζέιν, δεμένη καθὼς θρί-
σκεται κάτω, κυττάζει μὲ
θαυμασμό τὸν ἀτρόμητο Ἑλ-
ληνὰ! Αὐτὸ τὸ πανῶριο καὶ
περήφανο παλικάρι ποῦ τό-
σες καὶ τόσες φορές ἔχει πε-
ριφρονήσει τὴν ἀγάπη της.

Ἡ Χουχοῦ ξεφωνίζει τρο-
μαγμένη στὸν Γκαούρ :

— Μή, ἀφέντη μου! Καλὲ
μ' αὐτὸ τὸ θεριὸ πᾶς νὰ τὰ
θάλης; Θὰ σὲ πατήση σὺν
κορῇ, μὲ συγχωρεῖτε κι-
δ-
λας!

Στὸ μεταξύ, τρομικτικὴ

Ὁ ὁπέροχος Ἕλληνας Γκαοὺρ λύνει μὲ βιάσει τὰ χοντρά
καὶ γερά χορτόσχοινα ποὺ κρατᾶνε δεμένη τὴν πανέμορφη
Ἀρχόντισσά της Ζεὺγκλας.

πάλη έχει αρχίσει...

Ο μελαψός γίγαντας δίνει ένα τρομερό κτύπημα, με το ρόπαλό του, στο κεφάλι του φοβερού Γιαχάμπα. Όμως εκείνος μένει ατάραχος. Λίς κι' ένα μαλακό φτερό είχε χαϊδέψει το μέτωπό του.

Υστερα απλώνει γρήγορα τις τεράστιες χερσίδες του κι' αρπάζει στην αγκαλιά του τον Γκαούρ. Τον σφίγγει τόσο, που τα κόκκαλά του τρίζουν άπαισία!...

Τό μελαψό παλικάρι μουγυρίζει σπαρτακτικά! Νοιώθει πως φθάνουν πιά οι τελευταίες του στιγμές!

Τά γαλάζια μάτια της πανέμορφης Τζέιν λάμπουν τώρα από άγρια χαρά...

Επί τέλους!... Ο Άιτρικς που τόλμησε να περιφρονηθή την αγάπη της, θά πεθάνει!

Η Χουχού, βλέποντας τη δύσκολη θέση που βρίσκεται ο άνθρωπος που ήλθε να τις σώσει, αναστενάζει σπαραξικάρδια:

— Κρίμας τό παλικάρι! Κι' είναι και άνόπαντρο!

Όμως, ξαφνικά, τά πράματα αλλάζουν:

Ο Γκαούρ κάνει μια γρήγορη κίνηση του κεφαλιού. Και σάν λυσσασμένο σκυλί καταφέρνει ν' αρπάξη οτά ξόντια του και νά δαγκώση δυνατά τη μύτη του μαύρου υπεργίγαντα.

Ο Γιαχάμπα νοιώθει τρομερό πόνο! Είναι αδύνατο νά τον αντέξει!...

Και νά: Τό σφίξιμο τών ά-

τσαλένιων μπράτσων του χαλαρώνει σιγά-σιγά. Όσοπου ο Έλληνας ελευθερώνεται από τό θανατερό άγκάλιασμά του. Ούτε καν τον κρατάει πιά. Κι' ο Γκαούρ κρέμεται από τη μύτη του. Σάν καθούσι από τό δάκτυλο μικρού παιδιού που πήγε νά τό πειράξει!

Ο Γιαχάμπα ούρλιάζει τρομακτικά. Ξαναπιάνει τον Γκαούρ. Τον τραβάει με δύναμη! Ζητάει νά τον ξεκολλήση από τη μύτη του... Μά εκείνος τόσο πιδ δυνατά τη σφίγγει με τά δόντια.

Ο τρομερός άράνης σφίγγει τώρα τό λαιμό του παλικαριού. Μονάχα αν καταφέρει νά τον πνίξη θά ησυχάσει!...

Όμως και πάλι, τίποτα δέν πετυχαίνει... Ο φρικτός πόνος που νοιώθει από το θανατερό δάγκωμα του Γκαούρ, τον κάνει νά παραιτηθή γρήγορα και από αυτή την προσπάθεια...

Ο μελαψός γίγαντας, που μπροστά στά Γιαχάμπα σαινεται νάνος, κρεμασμένος με τίς δόντια από τη μύτη του, απλώνει τώρα τά χέρια. Αρπάζεται και από τό λαιμό του άράνη. Και κάνει κάτι σφόνταστα έξυπνο: Αρχίζει νά δίνη τρομερές κλωτσιές στην κοιλιά του Γιαχάμπα.

Ο γιγαντιαίος κανίβαλος είναι αδύνατο νά φυλαχθή ή ν' αντιδράση. Σε κάθε κίνησί του, ο Γκαούρ, σφίγγει με πιότερη λύσσα τά δόντια του. Η μύτη του αντιπάλου του

τρέχει ποτάμι τὸ αἷμά...

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία κυττάζει, μὲ συμπόνια τῶρα, τὸν Γιαχάμπα ;

— Μὴ, Ἀφεντούλη μου, φωνάζει στὸν Γκαοῦρ. Μὴ τοῦ κόβης τὴ μυτούλα του! Θὰ φαίνεται ἀσχήμο, τὸ χρυσὸ μου!...

Ὁ τρομακτικὸς ὑπεργίαντας ἀντέχει στὶς πρῶτες κλωτσίες!.. Σιγά-σιγά ὁμως, ἀρχίζει νὰ νοιώθῃ δυνατοὺς πόνους στὴν κοιλιά. Τὰ τρομερὰ κτυπήματα τοῦ «μικροσκοπικοῦ ἀντιπάλου» πληγώνουν θάρεϊά τὰ σπλάχνα του!...

ΘΑΝΑΣΙΜΗ ΠΡΟΣΒΟΛΗ

Καὶ νά: Παράξενη βοή νοιώθει τῶρα στ' αἰτία. Τὰ μάτια του θολώνουν! Ζαλίζεται! Ὡσπου τέλος σωριάζεται κάτω μὲ θαρὺ γδοῦπο...

Ὁ Γκαοῦρ ἔχει θυγὴ κι' αὐτὴ τὴ φόρὰ νικητῆς!

Ἔτσι ἀνοίγει πιά τὸ στόμα του καὶ τὰ φοβερά του δόντια παρτάνε τὴ ματωμένη μύτη τοῦ ἀναισθητοῦ ὑπεργίαντα.

Ὁμως τὴν ἴδια στιγμή, πᾶνω ἀπὸ τ' ἀνοιγμα τῆς καταπακτῆς, ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Ποκοπικο:

— "Ε, Μαντράχαλε!.. "Ακούσα ἓνα θρόντο! "Αν τύχον καθαρίσες τὸν Καρπούζοκέφαλο, φώναξέ μου νὰ κατέβω νὰ τόν... σφάζω!

Καὶ νὰ τί εἶχε συμβῇ: Ὁ νᾶνος θαρέθηκε νὰ περιμένῃ ἔξω ἀπὸ τὸ κούφιο θουνό. Ἔτσι τρῶπως κάποτε μέσα. Καὶ ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς κα-

ταπακτῆς παρακολούθησε τὸ κακὸ ποῦ γινόταν...

Ὁ Γκαοῦρ τοῦ φωνάζει ἀμέσως ἀπὸ κάτω:

— Περίμενε, Ποκοπικό... Σὲ λίγο θ' ἀνέβουμε ὅλοι ἐπάνω...

Ἦτοτε, σκύβει στὴ δεμένη πυγμαία καὶ τὴ λύνει.

— Μὲ τίς ὑγείες μου, μούρμουρίζει ἡ Χουχού. Καὶ τοῦ χρόνου νᾶμαι καλά!...

Καὶ χωρὶς στιγμή νὰ χάσῃ, ἀρχίζει ν' ἀνεβαίνει τὰ χωματένια σκαλοπάτια. Βιάζεται νὰ φθάσῃ ἐπάνω στὸν ἀγαπημένο «Ἀντρακλά» τῆς...

Καθὼς σκαρφαλώνει, ξεφωτίζει μὲ λαχτάρια:

— Ποκοπικάκι μου σώθηκασι! Τυχερὸς ἦσουν: δὲν θὰ μείνης ἀνύπαντρος!

Ἔτσι φθάνει κάποιος ἐπάνω. Καὶ μαζὶ μὲ τὸ νᾶνο τὸ θάζουν στὰ πόδια καὶ θαίνουν τρέχοντας ἀπὸ τὸ φοβερὸ κούφιο θουνό...

Ὁ Γκαοῦρ σκύβει τῶρα πᾶνω στὴ Τζέιν. Λύνει τὰ χορτόσχοινα ποῦ δένουν κι' ἐκεῖνη.

Ἡ πανέμορφη ξανθεὴ γυναῖκα πετιέται ὀρθή. Καὶ χαμογελώντας τοῦ φλυκὰ, ψιθυρίζει:

— Σ' εὐχαριστῶ, Γκαοῦρ! Σ' ἐόένα θὰ χρωστάω τὴ ζωὴ μου!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας τὴν κυττάζει μὲ περιφρόνησι.

— Δὲν θέλω νὰ μοῦ χρωστᾷς τίποτα, τῆς κάνει ψυχρά. Δὲν ἤρθα ἐδῶ νὰ σώσω

έσένα!...

Ἡ θανάσιμη αὐτὴ προσβολὴ ἐξαγριώνει τὴν κακιὰ Τζέιν. Τὴν κάνει νὰ μανιάσῃ. Νὰ γίνῃ θεριὸ ἀνήμερο!

— Εἶσαι ἓνας ἀγριάνθρωπος! τοῦ λέει. Καρδιά δὲν ἔχεις μέσα στὰ στήθια σου!...

Ὁ Γκαούρ τὴν κυττάζει μὲ μῖσος.

— Εἶσαι μιὰ κακούργα!.. τῆς ἀντιλέει. Πρὶν λίγο ζητοῦσε νὰ βάλῃ τὸ Γιαχάμπα νὰ σκοτώσῃ τὸν Ταρζάν. Βρισκόμουν πάνω ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς καταπακτῆς καὶ τὰ ἀκουσα δλα!...

Ἡ σατανικὴ γυναῖκα ἀφρίζει ἀπὸ τὸ κακό τῆς :

— Κτῆνος! μουγγρίζει. Νόμιζα κάποτε πὼς σὲ ἀγαποῦσα. Μὰ τώρα νοιώθω πὼς μονάχα σὲ συχαίνωμαι!...

Ὁ Γκαούρ τῆς γυρίζει τὴ ράχι του. Καὶ προχωρεῖ ἀργὰ πρὸς τὰ χωματένια σκαλοπάτια.

Ἡ Τζέιν ἀρπάζει ἀπὸ κάτω τὸ μαχαίρι τοῦ ἀναίσθητου Γιαχάμπα. Καὶ μὲ λύσσα κἀνει νὰ τὸ καρφώσῃ στὴ ράχι τοῦ ὑπέροχου σωτήρα τῆς!

Μὰ δὲν προφθαίνει. Τὴν ἱδια στιγμὴ θγάζει ἓνα σπαρτακτικὸ ξεφώνητό :

— "Αααα!...

Ὁ Γκαούρ γυρίζει ἀπὸτομα καὶ ξαφνιασμένος! Καὶ νὰ τί ἀντικρύζουν τὰ κατάπληκτα μάτια του :

Ἡ συντρόφισσα τοῦ Ταρζάν κρατᾷ σηκωμένο τὸ μαχαίρι τοῦ Γιαχάμπα. Ἐνῶ κυττάζει μὲ φρίκη τὰ πόδια τῆς

πού, γύρω σὲ αὐτά, ἔχει κουλουριασθῇ μιὰ φαρμακερὴ κόμπρα. Σίγουρα θὰ τὴν ἔχῃ καὶ δαγκώσῃ!

Καὶ ὁ ἀδιόρθωτος "Ελληνας μὲ τὴ χρυσὴ καρδιά, στιγμὴ δὲν χάνει. Σκύβει μπροστὰ στὰ πόδια τῆς Τζέιν κι' ἀρπάζει τὸ φίδι λίγο πρὶν κἀτω ἀπὸ τὸ πλατὺ κεφάλι του. Καὶ σφίγγοντάς το ἀμέσως μὲ ἀφάνταστη δύναμι καὶ λύσσα, τὸ πνίγει.

Τέλος, τραβάει τὸ ἄψυχο κορμί του καὶ τὸ θγάζει ἀπὸ τὰ πόδια τῆς μισολιπόθυμης λευκῆς γυναίκας.

— Τζέιν, τῆς λέει. Θέλησες νὰ μὲ σκοτώσῃς! Μὰ ὁ Θεὸς Κράουμπα σὲ τιμώρησε σκληρὰ. Ἐβαλε τὴν κόμπρα νὰ σὲ ποτίσῃ μὲ τὸ θανατερό φαρμάκι τῆς.

Ὁ Γκαούρ τὴν ξαπλώνει ἀμέσως κάτω. Βάζει τὰ χεῖλια του στὴν πληγὴ τοῦ ποδαριοῦ τῆς. Καὶ βυζαίνει μὲ θιάσι τὸ φαρμάκι τοῦ φιδιοῦ... Καθόλου δὲν νοιάζεται ἂν μὲ αὐτὸ ποῦ κάνει, ἢ δική του ζωὴ μπαίνει τώρα σὲ κίνδυνο...

Τέλος, τὴ σηκώνει στὰ σιδερένια μπράτσα του. Ἀρχίζει ν' ἀνεβαίνει θιαστικὸς τὰ χωματένια σκαλοπάτια τῆς καταπακτῆς... Ἐτοί φθάνει γρήγορα ἐπάνω στὸν τεράστιο βόλο. Βγαίνει ἀπὸ τὸ κούφιο θουνό.

Καὶ νά: Σὲ μικρὴ ἀπόστασι βλέπει νὰ θόσκη ὁ ζέβρος τοῦ Γιαχάμπα.

Φορτώνει τὴ Τζέιν στὴ ράχι του. Πηδαίει κι' αὐτὸς ἐπάνω.

Καί κατευθύνει τὸ ζῶο πρὸς τὴ σπηλιά τῆς γιάτρισσας Χούλχας.

.....
 Ἡ τερατόμορφη σκελετωμένη γρηούλα ποτίζει τὴ λευκὴ γυναῖκα μ' ἓνα μαύρο φίλτρο. Δίνει ἀπὸ αὐτὸ καὶ στὸν Γκαούρ.

— Τώρα δὲν θὰ πεθάνετε. τοὺς λέει. Τὸ φαρμάκι τῆς κόμπρας δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ σᾶς κάνῃ κακὸ.

Ὁ ὑπέροχος Ἕλληνας παίρνει πάλι τὴ Τζέιν. Τὴν ξανα-νεβάζει στὴ ράχι τοῦ ζέβρου. Πηδάει κι' αὐτός. Καὶ ξεκινᾶνε, τρέχοντας τώρα, γιὰ τὴ σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας...

ΑΠΟ ΤΟΥ ΧΑΡΟΥ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ!...

Καὶρὸς εἶναι πιά νὰ γερῶ-
 σουμε λίγο πῶς στὴν ἱστο-
 ρία μας...

Ὅπως θυμόσαστε, εἴχαμε ἀφήσει κάπου δεμένον τὸν Ταρζάν. Καὶ πλάι του ἀναίσθητο τὸν γοριλλάνθρωπο.

Ξαφνικά: μιὰ πεινασμένη τίγρι τοὺς μυρίζει. Τρέχει νὰ χορτάσῃ μὲ τίς σάρκες τοὺς.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας νοιώθει πὺς φθάνουν οἱ τελευταῖες του στιγμές. Δεμένος, καθὼς βρίσκεται τοῦ εἶναι ἀδύνατο ν' ἀντιδράσῃ. Καὶ κλίνει μὲ φρίκη τὰ μάτια του προσμένοντας τὸ μοῖραϊο...

Περνᾶνε λίγες στιγμές...
 Στὸ πρόσωπό του τώρα νοιώ-

θει τὴ θρωμερὴ ἀνάσα τοῦ θε-
 ριοῦ.

Εἶναι χαμένος!...

Νὰ δῶς ποὺ ἓνας τρομε-
 ρὸς πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ ξα-
 φνικά:

— Μποδουουμμ!...

Ἡ πεινασμένη τίγρι θγά-
 ζει σπαρακτικὸ οὐρλιαχτό. Σωριάζεται νεκρὴ πάνω στὸ
 δεμένο κορμὶ τοῦ θύματός
 τῆς.

Ὁ Ταρζάν ἀνοίγει τὰ μά-
 τια. Καὶ τρελλὴ χαρὰ ζω-
 γραφίζεται στὸ τρομαγμένο
 πρόσωπό του!

Ἀντικρῶζει μιὰ πανώρια
 νέα γυναῖκα! Στὸ χέρι τῆς
 κρατᾷ ἓνα μεγάλο παληὸ
 πιστόλι. Ἡ κάννη του καπνί-
 ζει ἀκόμα!...

Καὶ νὰ τῆ: Μ' ἓνα πῆδημά
 φθάνει τώρα κοντὰ στὸν ἀνή-
 μπορο γίγαντα. Τραβάει μὲ
 θιάσι τὸ κοψάρι τοῦ θεριοῦ
 ἀπὸ πάνω του.

— Ἐοὺ Ταταμπού! ψιθυ-
 ρίζει ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγ-
 κλας.

Ἡ ἀτρόμητη Ἑλληνίδα δὲν
 ἔχει καιρὸ νὰ τοῦ ἀποκριθῇ.
 Λύνει γρήγορα τὰ χορτόσχοι-
 να ποὺ τὸν δένουν. Κι' ἀμέσως
 σκύθει πάνω στὸ γοριλλάν-
 θρωπο.

— Τί ἔχει ὁ Νταμπούχ; ρω-
 τᾷ ἀνήσυχ.

Ὁ Ταρζάν τῆς ἀναφέρει ὁ-
 λα ὅσα εἶχαν συμβῇ. Ὅλα ὅ-
 σα ξέρουμε...

Ξαφνικά: Γρήγορο ποδο-
 βολητὸ ἀλόγου φθάνει στ' αὐ-
 τιά τους. Σὲ λίγες στιγμές
 καὶ σὲ μικρὴ ἀπόστασι βλέ-

πουν νά περνάη ένας ζέβρος.
Πάνω στή ράχι του βρίσκον-
ται: ο Γκαούρ και η Τζέιν.

— Γκαούρ σουρι! ξεφωνίζει
ή Ταταμπού.

Και ο ζέβρος σταματάει...
'Ο μελαψός γίγαντας και η
λευκή γυναίκα πηδάνε άπ' τή
ράχι του. Τρέχουν κοντά τους.

'Ο Ταρζάν θυμάται τά λό-
για του Νάχρα-Ντού: Πώς
ο Γκαούρ είχε άρπάξει τή
συντροφισά του. Και τάρ-
νει στάσι επιθετική! Είναι έ-
τομος νά χυθή πάνω του. Νά
τόν κατασπαράξη.

"Ομως, η Τζέιν προφθαίνει
και τόν πληροφορεί:

— 'Ο Γκαούρ κινδύνεψε δυό
σούρες τή ζωή του γιά νά μέ
σώση από θέδαιο και φρικτό
θάνατο.

'Ο Άρχοντας τής Ζούγκλας
καταλαβαίνει πώς ο μονό-
φθαλμος Μάγος του είχε πη-
ψήματα. Και μετανιωμένος
κάτι πάει νά πη στο μελαψό
παλικάρι.

"Ομως ο Γκαούρ δέν τόν
προσέχει. Έχει κι' άλλας σκύ-
ψει κι' άφουγγράζεται τήν
καρδιά του άναίσθητου γο-
ρίλλάνθρωπου...

Σέ λίγο φθάνουν εκεί κι' ο
Ποκοπίκο κι' η Χουχού. Σέρ-
νουν μαζί τούς άξιοβρήητο
και τόν Μπέιμπυ. Τόν είχαν
βρή στο δρόμο νά προσπαθή
νά φάη τό μέλι από μία κυ-
ψέλη άγριομελισσιού. Και φυ-
σικά έχει πρησιτή δλόκληρος
σαν τουλούμι από τά κεντριά
τους.

— Όλοι παρόντες! φωνά-

ζει ο νάνος.

Άμέσως όμως βλέπει τόν
μεγάλο πολλόν πιστόλι στά
χέσεις τής Ταταμπού.

— Μπάασι κάνει κατάτλη-
κτος. Του λόγου σου, μου
'τοίμπηρες τήν κουμπούρα;
Κατάσχεται, άδερφούλα μου!

Σέ λίγο ο Ταρζάν, η Μπέι-
μπυ κι' η Χουχού ξεκινάνε
γιά τή σπηλιά τους.

Η πυγμαία τραβάει από
τό χέρι τόν Ποκοπίκο:

— Έλα μαζί μας χρυσό
μού, του κάνει σιγά, γστε-
ρις ξαναγυρίζεις στο θουνό
σας.

'Ο νάνος μουρμουρίζει:

— Θάρρω, μωρή Μαμζέλ...
θαδμα: νά σάς άφήσω... μο-
ναχούλια σας!...

Και τούς άκολουθεί.

'Ο Γκαούρ και η Τατα-
μπού μένουν τώρα μονόχοι
κοιτά στον άναίσθητο γοριλ-
λάνθρωπο.

— Φαίνεται νάρκωμένος,
μουρμουρίζει ο μελαψός γί-
γαντας. Πρέπει νά περιμένου-
με εδώ μέχρι νά ξυπνήση...
Αν φύγουμε θά τόν σπαρά-
ξουν τά πεινασμένα θερία!...

Έτσι, ώρα πολλή, οι δυό
άγνοί σύντροφοι κουβεντιά-
ζουν. Αέει ο ένας στον άλλον
όσα είχαν σκεδῇ.

Σέ μία στιγμή η Ταταμπού
ρωτάει τόν Γκαούρ:

— Ποιός νά ήταν άραγε ο
μυστηριώδης γίγαντας, μέ τό
τομάρι τής άρκαίδας, που
χτύπησε τόν Ταρζάν;

— Εγώ, τής άποκρίνεται.

— 'Εσύ; Ι κάνει εκείνη χαμένα.

— Ναί... Σκεπάστηκε με τη μαύρη προδιά για να μη με αναγνωρίση.

— Και γιατί τόκανες αυτό; 'Ο υπέροχος Έλληνας της έξηγει :

— Όταν ο Μπέιμπυ ήρθε στο θουνό μας, είπε πώς ή μητέρα του θρισκόταν στα χέρια του Γιαχάμπα. Και τότε μια κακιά σκέψη πέρασε από το νου μου: Πώς ή Τζέιν, για να σωθί, θα πρόδινε το σύντροφο της. Και θα έφερνε τον μαύρο γίγαντα στη σπηλιά τους για να σκοτώση τον Ταρζάν... Και δεν είχα έντελώς άδικο...

— Λοιπόν; ρωτάει περίεργη ή Ταταμπού.

'Ο Γκακούρ συνεχίζει:

— "Έτσι, για να σώσω τον «άδελφό» μου έπρεπε να τον έξαφονίσω... Κι' έκανα ό,τι έκανα..."

»Κάπου στα χαμηλά βράχια του θουνού μιας είχα κρύψει κάποτε το τομάρι μιας μεγάλης άρκουδας. Και κατεβαίνοντας το πήρα μαζί μου. Σάν πλησίαζα στη σπηλιά του Ταρζάν, το φόρεσα. "Έτσι τον χτύπησα στο κεφάλι και τον έκρυψα σε κάποια άλλη απόμερη σπηλιά..."

"Η Ταταμπού ξαναρωτάει:

— Γιατί δεν τον έπαιρνες μαζί σου; Θα σε βοηθούσε κι αυτός να σώσετε τη Τζέιν και τη Χουχού.

'Ο μελαψός γίγαντας κουνάει θλιμμένα το κεφάλι του :

— Δεν ήθελα να μάθω. ο Ταρζάν πόσο κακούργα ψυχή έχει ή συντρόφισσά του... Και καλά που δεν τον πήρα μαζί μου!... 'Αλλοιώς θ' άκουγε και αυτός από το στόμα της όσα άκουσα κι' εγώ όταν θρισκόμουν πάνω από το δεινόγκια της κατάπακτης του Γιαχάμπα...

— Τι άκουσες; τον ρωτάει ή μελαψή Κόρη.

'Ο Γκακούρ δεν προσβαίνει να της άποκριθί. Γιατί την έδια στιγμή ο άναίσθητος γοριλάνθρωπος άνασταλεί.

... Λάμε να φύγουμε, της κάνει. 'Ο Νταμπούχ θα ευπνήσει... Δεν πρέπει να μās θρή έδώ...

Κι' οι δυο μαζί, πετάγονται άμέσως επάνω, Φεύγουν τρέχοντας κατά το θουνό τους.

Δεν έχουν περάσει λίγες στιγμές και φθάνει, γυρίζοντας από τη σπηλιά του Ταρζάν, ο Ποκοπίκο. Βλέπει τον γοριλάνθρωπο να χασμουριέται και ν' άνασηκώνεται άργα...

"Ε, μπαρμπαδεινόσαυρε! τού φωνάζει. Σάν πολύ μαχμουρλή σε γλέπω!... Μπας και γουστάρεις κανά... σφάξιμο να συνέλθης;!

Και τότε θάζει τρομοκρατημένος στα πόδια!...

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΣΟΣ

Τέλος.

ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ

στις Έλληνοπεύλες και στα Έλληνόπευλα !
ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ κυκλοφορεί σε όλάνκληρη
την Ελλάδα το Γεύχος Εκκλησίας ! Το Γεύχος - θαύμα :

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ

Γρεμμένο από τον ΝΙΚΟ Β ΡΟΥΤΣΟ

Μ λευκή βραδείσσα των φοβερών Κανν-βαλων—Τό κυνή-
γι τοῦ λυσσομένου γορίλλα Ένας άνθρωπος στις φλό-
γες !—Ο Μπέρμπτ σωτήρας ! Θανάσ-μη μονομαχία μέσα
στη θάλασσα Ο φοβερός Καπετάνιος τοῦ λαδομπορικοῦ
Ιστιοφόρου τῆς Ἀφρικῆς—Τά φρικτά βασανιστήρια τοῦ
Κακούργου !—Μία τρομακτική περιπέτεια !

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ

Ένα καταπληκτικό τεύχος που έχει γράψει :

Ο ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Προλάβετε νά τὸ προμηθευθῆτε

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΝΣ

«ΓΚΛΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ»

Κυκλοφοροῦν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΑΝ :

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β Ἀθῆναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ :

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Έκδοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18—Ἀθῆναι
Δημ.—Αἱ ἐπιστολαὶ δεόν ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγ-
γραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι
εἰς τὸν Ἐκδότην.

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 38

ΤΙΜΗ ΔΡΧ 2

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
Κυκλοφορούν σέ όλoκληρη τήν Έλλάδα ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Συγγραφεύς ό **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΙΟΣ**

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ	5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ	6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ	7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ	8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

9. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ	13. ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
10. ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ	14. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ
11. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ	15. Η ΠΑΠΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
12. ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ	16. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ

17. Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ	21. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ
18. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ	22. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ
19. ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ	23. Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΖΑΥΡΟΣ
20. ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ	24. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

25. Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ	29. ΠΑΡΑΣΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ
26. ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ	30. Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
27. Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ	31. ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
28. ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ	32. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΣΕΙΡΑ ΠΕΜΠΤΗ

33. Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ	37. Ο ΓΟΡΙΑΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ
34. Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ Κ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ	38. Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ-ΝΤΟΥ
35. ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΪ-Ν	39. ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ
36. Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ	40. Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΕΚΤΗ

41. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ	45. Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ
42. ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ	46. ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ
43. ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ	47. ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ
44. ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ	48. ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ

**Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ
ΔΕΝ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ ΠΟΤΕ**

ΤΑΡΖΑΝ: 'Ο ήρωας πού δέν νικήθηκε ποτέ!

ΓΚΑΟΥΡ: 'Ο Γίγαντας πού δέν φοβάται κανένα!

**ΣΕ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ
ΜΕ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΥΣ, ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ**

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ **"ΑΓΚΥΡΑ,"** ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694